

บทนำ

16 : 53 น.

“ยังไม่มาอีกหรือ” เป็นอีกครั้งที่ผมยกโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา การรอคอยมักจะทำให้เรารู้สึกว่ามันนานเสมอและผมเองก็กำลังรู้สึกแบบนั้น เป็นเวลาเกือบสองชั่วโมงที่ผมมานั่งรอคนสองคนอยู่หน้าตึกของคณะนิเทศศาสตร์

ไม่รู้ว่ทั้งสองคนจะจำได้หรือเปล่า...ว่าวันนี้พวกเรามีนัดกัน

หรืออาจจะยุ่งจนลืมไปแล้ว ลืมแม้กระทั่งผมที่มาคอยอยู่แบบนี้

ถ้าหากนี่เป็นครั้งแรกผมคงจะไม่มีความคิดอะไรแบบนี้ในหัว แต่เพราะมันเป็นครั้งที่ผมเองก็นับไม่ได้ที่ต้องมานั่งรอ และก็จบด้วยคำว่าติดธุระ...หรือไม่ก็เพี้ยนเกินกว่าจะไปด้วยกันตามนัด สุดท้ายก็เหลือแค่ผมที่ยังคงยืนและพูดคำว่าไม่เป็นอะไร พยายามเข้าใจว่ามันเป็นงาน ในฐานะของคนที่เป็นทั้งเพื่อนสนิทและคนรักก็ควรจะไม่สร้างความลำบากใจให้แก่ทั้งคู่

ผมเลื่อนปลายนิ้วบนหน้าจอสมาร์ทโฟนในมือ สายตาจ้องมองรูปคู่ของคนสองคนที่กำลังมองหน้าและส่งยิ้มให้กัน แอปพวิดเตอร์มักจะแป้นแอฟที่แป้นคล์บ์คู่จิ้นส่วนใหญ่ใช้ตามคารานักแสดงที่เล่นละคร

คู่กันและเป็นคู่กัน

หนึ่งในนั้นก็คือ...เมฆกับสีคราม

แฟน

และเพื่อนสนิทของผม

เมฆเป็นผู้ชายตัวสูง รูปร่างจัดอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเกินมาตรฐานของ
ผู้ชายบางคนด้วยความที่อีกฝ่ายชอบจะเข้าพิตเนส ออกกำลังกายอยู่
สม่ำเสมอตั้งแต่ช่วงมัธยมปลาย ก่อนจะได้เข้าวงการเป็นนักแสดงใน
ซีรีส์วัยรุ่นเรื่องหนึ่ง

และเขาคือแฟนของผม

เราคบกันตั้งแต่ช่วงมัธยมศึกษาปีที่ห้าเมฆชอบคบกับผมในวัน
เปิดภาคเรียนหลังจากเราเริ่มคุยกันมาตั้งแต่ช่วงปิดเทอม ด้วยนิสัยของ
เมฆที่ช่างสังเกต เอาอกเอาใจเก่ง และยังใช้ถ้อยคำที่แสนคลอนหัวใจ
คนฟังได้อย่างร้ายกาจ ผมถึงได้ตกหลุมรักเจ้าตัวและตกลงคบเป็นแฟน
ในที่สุด

ส่วนสีครามคือเพื่อนสนิทของผมตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่สอง เรา
เรียนห้องเดียวกันมาตลอด ที่ผมไปสนิทกับสีครามก็เพราะเห็นว่าอีก
ฝ่ายไม่ค่อยมีเพื่อน เพราะชาวที่ว่าอีกฝ่ายเป็นเกย์และด้วยหน้าที่
ออกจะดูหยิ่งๆ เลยทำให้ไม่ค่อยมีใครเข้าใกล้ การทำความรู้จักครั้งแรก
ของเราคือตอนที่คุณครูให้จับคู่ทำงาน ผมเป็นฝ่ายเข้าไปขอจับคู่
และพูดคุยกับสีคราม

ท่าทางเย่อหยิ่งที่เห็นนั้นเป็นเพียงแค่ฉากหน้าเท่านั้น นิสัย
จริง ๆ ของสีครามคือคนที่ร่าเริงและช่างพูด เราสองคนสนิทกันมานับ
ตั้งแต่ตอนนั้น

จนกระทั่งผมคบกับเมฆ ครามก็เลยได้สนิทกับเมฆไปด้วย
เหมือนกัน

ทั้งสองคนดูเข้ากันได้ดีเพราะนิสัยคล้าย ๆ กัน ชอบอะไรเหมือน
กัน เชียร์บอลก็เชียร์ทีมเดียวกัน บางครั้งผมก็เหมือนจะเข้าไม่ถึงในสิ่ง

ที่ทั้งสองคนชอบเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ทั้งคู่ก็รับรู้และคอยดึงให้ผมเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยเสมอ

ซึ่งนั่นมันก็แค่เมื่อก่อน

ผมเป็นคนหน้าตาดี ความฝันของผมคือการได้เข้าสู่วงการและเป็นนักแสดงชื่อดังซึ่งตรงข้ามกับผมที่อยากจะเรียนทางด้านวิศวกรรมเพราะผมชื่นชอบอะไรแบบนี้มาตั้งแต่เด็กเนื่องด้วยพ่อของผมก็เรียนจบและทำงานทางด้านวิศวกรรมเครื่องกล

ทุกครั้งที่ผมพูดเรื่องการแสดงผมก็มักจะนั่งฟังและให้กำลังใจเท่านั้น ต่างจากสีครามที่ฝันอยากจะเดินสายงานเดียวกับผมเป็นอีกครั้งที่ทั้งสองคนมีความคิดเห็นความชอบตรงกันจนผมคล้ายจะรู้สึกตัวอ่อนนั้นเป็นเพียงแค่ส่วนเกิน

ทั้งๆ ที่อีกคนก็คือแฟน...และอีกคนก็เป็นเพื่อนสนิทมาหลายปี

หลังจากไฝผันมานานที่สุดท้ายทั้งผมและสีครามก็มีโอกาสได้ก้าวเข้าสู่วงการการแสดงพร้อมกัน ได้รับเลือกให้เล่นซีรีส์เรื่องเดียวกัน ถึงแม้จะเป็นเพียงบทรองแต่กลับได้รับความสนใจจนเกิดเป็นกระแสคุ้งขึ้นขึ้นมา จากที่เคยสนิทและตัวติดกันอยู่แล้วยิ่งมากขึ้นกว่าเดิมไม่รู้ว่ตั้งแต่ตอนไหนที่ผมกลายเป็นเพียงคนที่ยืนยืมและแสดงความยินดีให้แก่ทั้งสองคนที่พูดคุยถึงเรื่องซีรีส์และงานคู่ของตัวเอง

ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ใครต่อใครก็บอกว่าทั้งคู่เหมาะสม บ้างก็บอกว่าเป็นแฟนกัน อยู่โรงเรียนจากที่เคยกินข้าวด้วยกันนั่งข้างกันก็ไม่มีเหมือนก่อน ที่ของผมกลายเป็นที่ของสีคราม แต่เพราะว่าทั้งคู่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามันคืองาน มันเป็นแค่การเซอร์วิสเท่านั้น...

และในโรงเรียนนอกจากครามก็ไม่มีใครว่ผมกับผมเป็นแฟนกัน

ทุกครั้งที่ผมมีใครถ่ายรูปลงในแท็กคุ้งแล้วติดผม ก็จะมีบางคนที่ผมคาดว่เขาคงจะไม่ได้คิดอะไร ออกแนวแซวเล่นๆ ว่ผมนั้นเป็นส่วนเกิน

คำที่ทำให้ผมกับเมฆทะเลาะกันครั้งแรกตั้งแต่ที่คบกันมา
และสุดท้ายก็เป็นผมที่เป็นฝ่ายขอโทษให้แก่ความคิดมากและ
เงี้ยวของตัวเองที่เก็บเอาเรื่องไร้สาระนี้มาทำให้เราต้องทะเลาะกัน
หลังจากนั้นมาก็ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกเลยในความสัมพันธ์
มีแค่ผมที่ยังเลือกที่จะหลับหูหลับตาและทำเหมือนว่าทุกอย่าง
ยังคงเป็นเหมือนเดิม

“รักกก!”

หมับ!

“อ้อ คราม...ทำไมเลิกข้าจังเลย กูรอนานมาก” ผมว่า ไม่ได้ใส่
อารมณ์ความโกรธลงในประโยคเลยแม้แต่น้อย เพียงแค่พูดตามออก
ไปปกติ มีรอยยิ้มประดับหันมองเพื่อนสนิทที่โอบกอดผมแน่น

ครามกับผมไม่ต่างกันมากในเรื่องของรูปร่าง เพียงแต่ครามจะ
สูงกว่าผมเล็กน้อย ร่างกายผอมบางกว่าเพราะต้องฟิตหุ่นในซีรีส์เรื่อง
ต่อไปที่เพิ่งจะเปิดตัวไปเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา และเรื่องนี้เองที่เมฆ
และครามได้เล่นคู่กันเป็นตัวหลัก

ซีรีส์วายที่สร้างจากนิยายชื่อดังและกำลังมีกระแสในตอนนี้

กลุ่มแฟนคลับต่างก็บอกว่าทั้งสองคนเหมาะกับบทนี้หลังจาก
รอคอยกันมาหนึ่งปีเต็ม ๆ ที่จะให้ทั้งคู่ได้เล่นซีรีส์คู่กัน

แต่ก็มีเสียงของแฟนนิยายส่วนใหญ่ที่ไม่ถูกใจตัวละครหลักอย่าง
เมฆและคราม

“เลิกสักพักแล้ว แต่ถูกอาจารย์เรียกให้อยู่คู่ด้วยอะ มึงก็รู้ว่า
ภูขาบอยเพราะซีรีส์ที่กำลังถ่ายทำอยู่ คะแนนภูมันเลยร่วงลง
อาจารย์เขาก็เรียกไปเตือน ๆ นะ ก็เลยนาน” บอกกับผมเสียงอ่อน

“ภูบอกมึงแล้วว่าให้อ่านหนังสือก่อนสอบบ้าง ถึงจะไม่ได้เข้า
เรียนแต่คะแนนสอบมึงก็ควรจะได้อะ”

“อย่าบ่นเลยน่า ไวไฟนอนนี้กูให้เมฆตีวให้ก็ได้”

...

“อ้อ แล้วเมฆยังไม่ลงมาเหรอ”

“ลงมาแล้ว ลงมาก่อนกูตั้งแต่เลิกเรียนเลย เห็นว่าวันนี้มันจะกลับบ้าน พ่อกับแม่มันจะพาไปงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ เลยอยากให้ลูกชายไปเป็นหน้าเป็นตา...มันไม่ได้บอกมึงเหรอ” คำถามของครามเหมือนมีอะไรทุบลงมาบนหัวอย่างหนัก

“เปล่า ไม่ได้บอก”

“แปลก มันยังบอกกูก่อนลงมาอยู่เลย ช่างเถอะ แล้วนี่มึงมาป็นรอกูเหรอ มีอะไรหรือเปล่า กูมีธุระต้องไปต่ออะ งานเดียวกันกับเมฆเลย เห็นมึงยืนอยู่ก็เลยเข้ามาหาก่อน”

จำไม่ได้กันเลยสักคนสินะ

ผมนั่งเงียบก่อนจะยิ้มออกมาและส่ายหัวตอบ สร้างถ้อยคำโกหกเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ

“เปล่า มึงมีธุระเหรอ รีบไปสิ...กูแค่แวะมาหาเพราะเห็นว่าช่วงนี้ไม่ได้เจอเมฆเลย”...เมฆก็เหมือนกัน “เดี๋ยวกูก็จะกลับแล้ว”

“เหอ เออ ๆ จังกูไปนะ ไว้กูเสร็จธุระเดี๋ยวกูทักไปหานะมึงบายย” ครามโบกมือส่งให้ผม รอยยิ้มสดใสบนใบหน้าขาวเนียนเรียกสายตาทลายต่อหลายคู่จากคนรอบข้าง ครามเป็นคนที่ดีทั้งหน้าตาและรูปร่าง เครื่องหน้าที่ลงตัวชวนให้มองได้ไม่รู้ลึกลับเปื้อน นิสัยร่าเริงเป็นกันเองกับทุกคนทำให้ครามที่มีชื่อเสียงอยู่แล้วยังมีชื่อเสียงเข้าไปใหญ่

ผมหุบยิ้มลงหลังจากเพื่อนสนิทกลับสายตาไป ยกโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร.ออกไปยังสายของใครอีกคนที่เงียบหายไปทั้งวัน

ตุ๊ดตด...

ตุ๊ด ๆ ๆ

...

สายถูกตัด

ผมขมวดคิ้วน้อย ๆ ก่อนจะเปลี่ยนจากโทร.เป็นส่งข้อความไปถามแทน

:) . : เมฆ ตอนนี้อยู่ไหนเธอ

Mhek : บ้าน มีอะไรหรือเปล่า เมฆยุ่ง ๆ

:) . : เธอ ไม่มีอะไรหรอก รักแค่จะชวนไปหาอะไรกิน

...ผมรู้สึกพักก่อนที่ข้อความจะถูกอ่าน

และเจียบ ไร่การตอบกลับจากอีกฝ่าย

ถ้าเป็นแบบนั้น...ผมก็คงต้องไปหาอะไรกินคนเดียว

ผมจ่ายค่าถ้วยเดียวสองชามให้ป่าที่เปิดร้านขายอยู่ข้างทาง
ราคาไม่แพงและรสชาติก็อร่อยจนลูกค้าเข้าร้านไม่ขาดสาย เรื่อง
ปริมาณและคุณภาพก็จัดอยู่ในระดับที่ดี ผมเคยมากินแต่ไม่ได้มาบ่อย
เพราะระยะทางมันห่างไกลจากมหา'ลัยพอสมควร แต่วันนี้รู้สึกว่
อยากจะไปเรื่อย ๆ ไปที่ไกล ๆ บ้าง

หลังจากออกจากร้านมาผมก็บอกฝาการถเอาไว้กับคุณป่าใจดี
เจ้าของร้านเพราะต้องการที่จะไปเดินดูของต่ออีกสักหน่อย

ความจริงเพียงแค่อยากจะเดินคิดอะไรไปเรื่อยก็เท่านั้น

สองข้างทางสงบเงียบเมื่อผมเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ หยุดอยู่
ตรงสะพานข้ามคลองขนาดใหญ่ หยิบเอาโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดเข้า
#เมฆสีคราม แท็กที่เหล่าแฟนคลับตั้งให้แก่เมฆและสีครามตั้งแต่จบ
ซีรีส์เรื่องแรกที่ทั้งสองคนได้แสดง

‘ถามพี่เมฆว่ามีแฟนหรือยัง พี่เมฆตอบว่ายังไม่มี แต่สายตา
เขาแต่่มองหน้าพี่คราม แบบนี้ไม่ต้องจิ้นแล้วมั้งง แฟนกัน ดูออก
#เมฆสีคราม’

‘เรียลมากแม่ เฟ็งเจอพี่เมฆกับพี่ครามสด ๆ ร้อน ๆ โคตรแถม
บุญ...พี่เขามาเดินดูของด้วยกันอะ แถมมีพ่อแม่พี่เมฆมาด้วย เปิดตัว
ลูกสะใภ้ให้เธอคะ @Mhek_kt @Krammetha **#เมฆสีคราม**’

ผมกดเปลี่ยนจากหน้าทวิตเตอร์ไปยังเฟซบุ๊กทันที ขบกัด
ริมฝีปากตัวเองข่มกลั้นความรู้สึกแปลก ๆ ในใจลงไป เงยหน้าขึ้นมอง

ท้องฟ้าในยามเย็นเมื่อรู้สึกถึงบางอย่างที่เอ่อคลอ หันกลับมาสูดลมหายใจเข้าก่อนจะตัดสินใจเดินกลับทางเดิม

ติก ๆ ๆ

ตุ๊บ!

“เฮ้ย!” ผมร้องเสียงหลง เอื้อมมือคว้าโทรศัพท์ของตัวเองที่กำลังร่วงลงสู่พื้น แรงปะทะของผู้ชายคนหนึ่งที่ยิ่งมาชนทำให้ผมเซและไม่สามารถจะคว้าโทรศัพท์เอาไว้ได้ น้ำตาที่พรำมัวในตอนแรกไหลรินทันที กัดปากแน่นหันไปมองทางผู้ชายคนนั้นที่ยุดวิ่งก่อนจะก้มลงเพื่อจะเก็บโทรศัพท์

ติก ๆ ๆ

“หยุดทำไมวะไอ้เสือ...เวร มึงชนเขาเหรือ”

“เออดีที โทรศัพท์ร่วงเลย พังไหมไม่รู้...ขอโทษนะ ให้ชื่อใหม่ให้หรือเปล่า” คนที่ชนเอ่ยบอก ก่อนที่ผู้ชายอีกคนจะนั่งลงคว้าโทรศัพท์ผมมาพลิกดูให้เห็นรอยแตกร้าวบนหน้าจอ อุตส่าห์คิดว่าจะใช้อีกสักปีแล้วค่อยเปลี่ยนใหม่ แต่ดูเหมือนว่าจะต้องซื้อใหม่แล้วละ

“ขอโทษแทนน้องกุด้วย...ได้ยินไหมวะ จะก้มหน้าก้มตาทำไมเนี่ย เงยดิ...” ผมเงยหน้าขึ้นตามที่อีกฝ่ายว่า ยกมือเช็ดหน้าตัวเอง สบตากับคนตรงหน้าที่นั่งเงยไป ใบหน้าน่ากลัวในสายตาผมจ้องเขม็งมาราวกับว่าผมไปทำอะไรให้ไม่พอใจ

ทั้ง ๆ ที่พวกเขานั้นแหละที่มาชนผม

“ขอโทรศัพท์คืนด้วยครับ” ผมว่าเสียงแผ่ว ปกติผมไม่ใช่คนที่ชอบจะมีปัญหากับใครอยู่แล้ว และผู้ชายตรงหน้าก็ไม่ใช่คนที่ทำทางน่าได้เถียงหรือมีเรื่องด้วยสักเท่าไร

“...หน้าจอมันร้าว” เขาก้มลงมองโทรศัพท์ผมที่อยู่ในมือ

“เลี้ยวขวาข้างหน้า กูเห็นเมื่อกี้!”

“พวกมึงเร็ว ๆ ดิ”

“พี่มึง!” คนชื่อเสือตะโกนเรียกทำทางตึงเครียด

“เออ นี่โทรศัพท์ ภูเห็นชื่อเฟชมิง ไว้เดี๋ยวจะหักไปหาเรื่องค่าเสียหาย วันนี้กูรีบ แล้วก็...ชอบวะ อยากขอเบอร์ แต่เหมือนจะไม่ทันเอาไว้เจอกันรอบหน้ากูค่อยขอแล้วกัน” ทุกอย่างมันรวดเร็วไปเสียหมด ผู้ชายท่าทางดิบเถื่อนตรงหน้าผมยัดโทรศัพท์คืนใส่มือผม หันไปมองทางที่ตัวเองวิ่งมาอีกครั้ง

ลุกขึ้นยืนได้ก็พากันวิ่งหายไปพร้อมกับผู้ชายอีกคนที่ชื่อเสือ โทรศัพท์ผมสั้นครี๊ด ยังคงใช้งานได้อยู่ แต่ตรงรอยร้าวมันสัมผัสไม่ได้ ยิ่งไงก็คงต้องซื้อใหม่อยู่ดี

ผมพยายามเลื่อนรับสายที่โทร.เข้า ยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู

“เมฆ...”

[รักอยู่ไหน]

“มีอะไรหรือเปล่า”

[คิดถึงไง เมฆโทร.หาไม่ได้เธอ...]

นั่นสิ

แฟนกันนี่ ทำไมจะโทร.หาไม่ได้

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ...รักก็คิดถึงเมฆ”

ผมกลับมาถึงหอพัก ความจริงแล้วพ่อจะให้ผมเรียนวิศวะอีกมหา'ลัยหนึ่งเพราะใกล้บ้านมากกว่า แต่ผมเลือกจะมามหา'ลัยนี้เพราะเมฆ ถูกกะยั้นกะยอนสุดท้ายก็ลองมาสอบดูและติดคณะวิศวะอย่างที่หวังเอาไว้ ก็เลยขอพ่อมาเรียนที่นี่แทน

ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะเรื่องเรียนทั้งพ่อและแม่ก็ให้ผมได้เลือกอย่างเต็มที่อยู่แล้ว ไม่บังคับด้วยซ้ำว่าต้องเรียนวิศวะ

หอที่ผมพักอยู่เป็นหอที่มีห้องขนาดกลาง มันไม่ได้กว้างมาก ด้านหลังห้องมีระเบียงแคบๆ ไว้สำหรับประกอบอาหารได้ และห้องน้ำภายในห้องมีเตียง โต๊ะเครื่องแป้ง และตู้เย็นขนาดเล็ก โต๊ะและเก้าอี้สำหรับนั่งทำงานหนึ่งชุดและตู้เสื้อผ้าไม้เก่าๆ หนึ่งตู้

ค่าเช่าต่อเดือนไม่ได้แพงมาก ก็ตามสภาพห้อง

เมฆจะมานอนกับผมบางวันเท่านั้น ไม่มีอะไรเกินเลยระหว่างเราเพราะมาที่ไร่อีกฝ่ายก็จะเอาแต่เล่นโทรศัพท์คุยกับแฟนคลับ พอว่างก็นอน คุยกับผมแทบจะนับประโยคได้ด้วยซ้ำ

ต่างจากเมื่อก่อนลิบลับ...

แต่ก็อย่างที่ว่า...เวลาเปลี่ยน คนก็เปลี่ยน

ที่ผมยังคงทำทุกอย่างเหมือนเดิมก็แค่เป็นการให้โอกาสทั้งตัวเองและเมฆ ให้โอกาสตัวเองหมดความรู้สึกละถอยออกมาเสียๆ และให้โอกาสเมฆ...กลับไปเป็นคนเดิมในช่วงแรกที่เราคบกัน จบปีหนึ่งเมื่อไหร่ถ้าทุกอย่างมันยังคงแย่งเรื่อย ๆ ผมก็คงจะไม่ทนต่อไป

ผมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เปิดโน้ตบุ๊กขึ้นตั้งใจว่าจะทำงานที่จะต้องส่งต่อให้เสร็จ หน้าแท็บกุ๊กกึ่งเปิดแยกแท็บเฟซบุ๊กเอาไว้

หนึ่งรายการแจ้งเตือนใหม่ดังดูดให้ผมคลิกกลับไปดู

ขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่ามีคนกดเพิ่มเพื่อนผมมา

...

ไม่มีอะไรเลย

เฟซเหมือนเพิ่งจะสมัครใหม่

รูปโปรไฟล์เป็นไดโนเสาร์หน้าตาน่ารัก ชื่อเฟซ ดิโน่ หรือ ไดโน ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เลื่อนลงดูหน้าไทม์ไลน์ก็มีเพียงคลิปวิดีโอหนึ่งที่เฟิ่งโพสต์ไปไม่กี่นาที

ผมเผลอกดเล่นคลิปนั้น

เสียงกีตาร์ที่ผู้ชายคนหนึ่งกำลังดีดดังคลอมาพร้อมเสียงเพลงในคลิปไม่เห็นหน้าคนร้อง เห็นเพียงเส้นผมสีดำสนิทและปลายหางไล่ลงมาเท่านั้น

‘รักแรกพบแท้จริงเป็นอย่างไร...เพราะเธอใช่หรือไม่ เปิดใจใครที่ฉันเป็น จากวันนั้น หัวใจรู้สึกเอง ชัดเจนว่าทุกสิ่ง เกิดขึ้นจริงใช่ฉันไป ได้พบจึงเข้าใจ มีอยู่จริง’

เสียงเพราะ...

ผมกอดรับเพื่อนไปแบบไม่คิดอะไร

ไม่รู้สิ ดองเพื่อนไว้เป็นโหล แต่ดันกอดรับคนที่ไม่มีแม่แต่เพื่อน
ร่วมกัน กอดรับเสร็จก็กลับเข้าหน้างานตัวเองต่อ นั่งทำจนกระทั่งเสร็จ
และเป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงข้อความเฟสและแจ้งเตือนดังขึ้นพร้อม
กัน

Dino Dino : มึง

...

นี่เป็นการทักทายของคนที่เป็นเพื่อนกันผ่านเฟสบุ๊กและไม่เคย
รู้จักกันมาก่อนนั่นแหละ

ผมเลือกที่จะอ่านและไม่ตอบ

เลื่อนดูอย่างอื่นในเฟสแทน ก่อนที่หน้าต่างแชทของคนเดิมจะ
เด้งขึ้นมาอีกรอบ

Dino Dino : หยิ่งเหรวะ ตอบเร็ว จะคุยเรื่องค่าเสียหาย

*Dino Dino : อีกเรื่อง ฟังเพลงที่ถูกลงแล้วใช้ไหม ร้องให้มึงนะ ชอบจริง ๆ
อยากจิบ*

บทที่ 1

ชื่อก็ยังไม่รู้

เบอร์ก็ยังไม่ได้ออ

ก็ว่าขอจับแบบดี ๆ นะ ทำไมถึงได้โดนบล็อก...?

“หน้าเครียดเลยอะ เอ้า หมาดแก้วเลยพี่มึง เขาอาจจะมีแฟนแล้ว
ก็เลยบล็อกหรือเปล่า” ไข่เสื้ออ่า มันเป็นน้องรหัสผม เห็นท่าทางมอง
โทรศัพท์พูดบอกผมไปยิ้มไปของมันก็ได้แต่หมั่นได้ ยกเท้าเตะลงบน
ขาเก้าอี้เต็มแรงจนคนนั่งสะดุ้ง ขมวดคิ้วใส่ผมยกใหญ่

“พี่แม่งพาลอะ ภูไม่น่าออกมาด้วยเลย”

“...” ผมไม่ตอบอะไร จดจ้องลงที่หน้าจอโทรศัพท์อีกรอบก่อน
จะถอนหายใจ หรือจะเป็นอย่างที่เขาเสื้ออ่า บางทีเขาอาจจะมีแฟน
แล้ว อย่างนั้นผมก็ต้องตัดใจใช่หรือเปล่า ความรู้สึกอกหักมันเป็นแบบ
นี้เองหรือวะ ปกติมีแต่คนเข้ามาและเป็นผมที่หักอกคนอื่น พอมาโดน
กับตัวแล้วก็รู้สึกเจ็บ ๆ ดี

แก้วเหล้าในมือถูกยกขึ้นจรดริมฝีปากอีกรอบ ของเหลวมีนเมา
ถูกผมกลืนลงคอรวดเดียวหมดก่อนจะกระแทกแก้ววางลงบนโต๊ะด้วย
ความรู้สึกในใจที่บอกไม่ถูกว่ากำลังรู้สึกแบบไหน

“เป็นเอามากนะมึง ถ้าฟังที่ไอ้เสือบอกอย่างเดียวไม่มาเห็นสภาพมึงนี่กูไม่เชื่อนะว่าหน้าอย่างมึงจะมีคนมาหักอก” เสียงทุ้มคุ่นเคยดังขึ้น ผมเหลือบสายตามองเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ลากเก้าอี้แทรกกายเข้ามานั่งพร้อมกับรอยยิ้มบาง ๆ

พี่หมี... พี่หัดผม ลุงรหัดไอ้เส้อมัน

“...”

“สววยไหมคนที่หักอกมึง”

คำถามพานให้นึกไปถึงใบหน้าขาวเนียน... ขาวจริง ๆ ผมสีโคล่าคลอเคลียตากลม มันไม่ได้กลมโตเหมือนกับผู้หญิงแต่มันดูเข้ากันกับจมูกเล็กๆ และปากอ้มสีแดงส่นน้อยๆ ยามที่สบตากัน จะว่าสววยไหม... ก็สววย แต่ไม่ได้สววยขนาดว่าจะเปรียบเป็นผู้หญิงได้

สววยในแบบที่ผมชอบ

“อือ... สววย”

“แล้วยังไง เขามีแฟนแล้ว”

“ไม่รู้”

“อ้าว แล้วมึงอกหักได้ไง”

“...”

“ไอ้เส้อมึงเล่าดี” เห็นว่าผมไม่ตอบพี่หมีก็หันไปถามไอ้น้องรหัดตัวดีที่ยังคงนั่งการวใส่รูปน้องคิทแคทในโทรศัพท์ที่ไม่หยุด เห็นว่าเป็นคนที่มันชอบ แต่ดันเลือกใจจากไม่กล้าจีบเขา อีกอย่าง... ลูกพี่ชายน้องก็ตกัน วัน ๆ ก็เลยได้แต่นั่งดูรูปแล้วเพ้อไปตามเรื่อง

ผมนั่งดื่มต่อเจียบ ๆ ขณะที่ไอ้เสือเริ่มเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ตั้งแต่ต้นให้พี่หมีฟังจนจบ

“หึ ๆ กูไม่แปลกใจเลย” พุดกลิ้งข้าพหลางมองมาทางผม

“...”

“ก็สมกับเป็นมึงนะวิธีจีบแบบฟุ้งชนจีบหาย มีอยู่สองทางเลยที่เขابلอก... มีแฟนแล้วไม่ก็เขากลัวมึงก็เลยบลิ๊ก ค่าเสียหายก็คงไม่

เอาแล้วละ” พี่หมีพูดที ผมก็ยกแก้วขึ้นดื่มที โคตรเข้าใจเลยวะแม่ง ที่ผ่านๆ มาผมไม่เคยสนใจอะไรกับความรัก ไม่เคยคิดอยากจะมีแฟนเลยนะ มีแต่ความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัดตามประสาผู้ชายคนหนึ่งก็เท่านั้น และผมก็เด็ดขาดพอที่จะทำให้คนพวกนั้นไม่เข้ามาวุ่นวายในชีวิตผมอีกหลังจากแยกทางกัน

พอรู้สึกเข้ากับใครสักคน ใครคนนั้นดันมีแฟน
หรือว่าจะยังไม่มี...แต่อาจจะกลัวผมอย่าง พี่หมีบอก
มันก็เป็นไปได้

เพราะตอนที่ผมบังคับให้เขาเงยหน้าขึ้นมา ร่างกายสั่นเทาจนเหมือนกระต่ายตัวเล็กที่กำลังสบตากับผู้ล่าแบบผม
ปึก!

“...แปลว่ายังมีหวัง”

“อะไรมึง” พี่รหัสผู้ช่วยชี้ทางสว่างให้ผมเลิกคิดถามพลางยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม

“พຼຸ່ງนี้ผมจะไปแถวนั้นอีก”

“มึงเอจจริง? คิดว่าจะได้เจอเหอวะ มหา’ลัยที่ไอ้เสื่อว่าก๊ี้จะเล็ก ๆ คนมีเป็นพันเป็นหมื่น มึงจะเดินเข้าไปถามว่ารู้จักคนนี้ไหมครับหรือไง”

“ถ้าหาไม่เจอก็คงต้องทำแบบนั้น” ผมว่า ไม่เกี่ยงวิธีหรือขอแค่ให้ได้เจออีกรอบก็พอ อยากจะทำความรู้จักให้มากกว่านี้ กระต่ายตัวนั้นผมจอง แต่ถ้ามีเจ้าของแล้วก็คงต้องถอยออกมา สันดานผมเหี้ยแต่สิ่งเดียวที่จะไม่ทำก็คือแย่งแฟนคนอื่น มันไม่ใช่นิสัยลูกผู้ชายเขาทำกันแต่ถ้ายังไม่มี...

ผมก็จะจีบด้วยวิธีของผมต่อไป อาจจะปรับเปลี่ยนบ้างเพื่อให้อีกฝ่ายไม่รู้สึกกลัวมาก ก็เปลี่ยนสัณนิธ ิ อย่างตอนแรกทีทักไปขอจีบเลย เจอหน้ากันอีกทีก็ถามชื่อก่อน...แล้วค่อยขอจีบ

“เออ กูเอาใจช่วยแล้วกัน”

Ruk's Part

ผมพับหน้าจอโน้ตบุ๊กลงหลังจากกดบล็อกเฟซของคนแปลกหน้าทำทางนรกแล้ว มีอย่างไหนจะคุยเรื่องค่าเสียหายแต่ดันใช้ถ้อยคำเชิงข่มขู่ให้ตอบแบบนั้น แล้วไหนจะยังมาบอกว่าชอบผม อยากจีบอีกที่เขาพูดตอนคืนโทรศัพท์ทำให้ผมก็ไม่แน่ใจเท่าไรว่าตัวเองฟังถูกหรือเปล่า แต่พอทักมาบอกกันแบบนี้ก็เลยมั่นใจขึ้นมาทันที แล้วก็กดบล็อกไปโดยไม่คิดด้วย

ไม่อย่างก็มีปัญหากับเมฆ ผมไม่เคยแชทคุยกับใครเลยนอกเหนือจากเพื่อน ๆ ที่คุยกันเรื่องงานกลุ่มหรืองานของคณะ ส่วนหนึ่งก็เพราะไม่ชอบความวุ่นวาย และอีกส่วนหนึ่ง...ก็เพราะเมฆ

ปิง ๆ ๆ

“รัก”

เสียงเรียกหน้าห้องพาให้ผมละมือจากการจัดของบนโต๊ะให้เข้าที่ ริมฝีปากขยับขึ้นเป็นรอยยิ้มตื่นเต้นและความสุขเล็กๆ ที่เอ่อล้นออกมาจากข้างใน ก้าวเท้าตรงไปที่ประตูรวดเร็วพร้อมกับดิ่งประตูให้เปิดออก

“เมฆ”

“รัก!” เสียงของใครอีกคนดังขึ้นด้านหลังคนตัวสูงตรงหน้าผม สีครามโผล่หน้าออกมาพร้อมกับถุงใส่ไก่ทอดแบรนต์ดั่งพร้อมด้วยรอยยิ้มแทนที่ รอยยิ้มของผมเลือนหายไปทีละน้อยจากใบหน้า เลิกคิ้วขมวดมองไปทางเมฆที่ยืนนิ่งไม่พูดอะไร

ผมเคยบอกไปแล้วไม่ใช่เหรอ...ว่านี่คือพื้นที่ส่วนตัว

“มึงหิวไหม เมฆแวะซื้อไก่ทอดมาด้วย ของชอบกูเลย...นี่ห้องมึงเหรอ ไม่เห็นมึงเคยชวนกูมาเลย” เสียงเพื่อนสนิทผมยังคงดังเจื้อยแจ้วขณะที่แทรกตัวเข้าด้านในห้อง ผมสบตากับเมฆ ส่งสายตาบ่งบอกให้รู้ว่าครั้งนี้ผมรู้สึกแย่มากขนาดไหน

ทุกพื้นที่ที่เคยมีแค่ผมกับเมฆจะต้องมีครามร่วมด้วยตลอด

ผมไม่เอามีความรู้สึกแบบนี้ แต่กับบางพื้นที่ที่มีเราผมก็อยาก
ให้มันมีแค่เรา การที่ผมไม่เคยให้สัครามาที่ห้องนี้มันก็แปลได้ว่าผม
ต้องการเว้นพื้นที่ตรงนี้เอาไว้ และมันก็เป็นข้อตกลงระหว่างเราที่ผม
เคยพูดไปแล้ว

“เข้าห้องกัน” เมฆว่าด้วยรอยยิ้ม สายตาไม่ได้แสดงให้เห็น
เลยว่าเขารู้สึกผิดหรืออยากขอโทษในสิ่งที่ทำ ผมรู้เลยว่ามันแค่เรื่อง
เล็ก และเราไม่ควรจะต้องเอาเรื่องแบบนี้มาตั้งเป็นประเด็นทะเลาะกัน
แต่เพราะมันเป็นเรื่องเล็กๆ ที่เมฆสามารถทำได้

“เรา...ออกไปคุยกันหน่อยไหม”

“เมฆเหนื่อยอะรัก เข้าห้องเถอะนะ ไปกินไก่ทอดกันดีกว่า...
เมฆซื้อมาฝาก”

“รักไม่ชอบกินไก่ทอด” จำไม่ได้หรือไง ถ้าจะมีคนที่ชอบกินก็
สัครามันแหละ...ไม่ใช่ผม “ช่างมันเถอะ เมฆกินกับครามสองคนไป
แล้วกัน” เสียงของผมเจือด้วยความน้อยใจและตัดพ้อ อย่างน้อยของ
ที่ซื้อมาก็ควรจะเป็นของที่ผมชอบกินไม่ใช่หรือไง

...

“เมฆ! กูรอกินไก่อยู่ เข้ามาสักทีดิวะ เร็ว ๆ บอลเริ่มแล้วนะเว้ย”

“เออ เดียวกูเข้าไป” ตะโกนตอบก่อนจะหันมาคว้ามือผมไปกุม
เอาไว้แน่นเบา “เรื่องไก่ทอดเมฆขอโทษ จำสลับนิดหน่อย เอาไว้วัน
หลังเมฆจะพารักไปกินอาหารญี่ปุ่น โอเคไหมครับ ไม่งอนนะ วันนี้น้ำ
เล็กเมฆก็ตั้งใจมาหารักเล่นนะ”

“อย่าพูดเลยเมฆ...จำได้ไหมว่าวันนี้เรานัดกัน เราสามคน”

“รัก”

“เข้าห้องสิ บอลเริ่มแล้วนะ เมฆไม่ดูเหรอ” ผมเปลี่ยนเรื่องพร้อม
รอยยิ้ม ดึงมือแฟนตัวเองเข้ามาในห้องด้วยอารมณ์ที่ต่างกับในตอน
แรกอย่างสิ้นเชิง ผมเหนื่อย ไม่อยากจะทะเลาะกับเมฆ เรื่องที่ผินัด
กันผมชินชาจนไม่อยากจะเก็บอะไรมาคิดอีก

ส่วนเรื่องคราม...ในเมื่อมาแล้วจะทำให้โลกกลับไปก็คงทำไม่ได้

“รัก...มึงไม่กินเหรอ มากินด้วยกันดิ”

“มึงกินเลย กูอิ่มแล้ว ว่าจะนอนเร็ว มึงก็ดูบอลกับเมฆไปแล้วกัน”

“เออ ๆ นอนก่อนเลย เดี่ยวพวกกูดูบอลเสร็จจะไปนอนด้วย มึงชอบปิกไช่ปะเมฆ อะ กูแบ่งให้ชิ้นนึง ที่เหลือของกู” เสียงพูดดังขึ้นมาในตอนที่ผมพาดตัวเองขึ้นมานอนหันหลังให้ทั้งคู่อยู่บนที่นอน หลับตาลงฟังเสียงไวววายของทั้งสองคนที่กำลังเชียร์บอลกันจริงจัง ไม่ใช่ที่ผมไม่คิดสงสัยในความสัมพันธ์ของเมฆและสีคราม

แต่ส่วนหนึ่งเพราะความไวใจทำให้ผมไม่กล้าคิด สีครามกับผมสนิทกันมาหลายปี ท่าทางที่มันแสดงออกกับเมฆผมก็เห็นมาเป็นปกติตั้งแต่ช่วงมัธยมจนถึงตอนนี้

ไม่ได้เปลี่ยนหรือดูพิเศษอะไรมากขึ้นกว่าเดิม

ถ้าจะมีอะไรที่เปลี่ยน...ก็คงจะเป็นแฟนผมนั่นแหละที่เปลี่ยนไปทุกอย่าง

“มึงแดกเลอะจ้วงะคราม”

“กูหิว...เหี้ย ไอ้เมฆ ไม่ได้อยู่กับแฟนคลับปะ กูเช็ดเองได้ไม่ต้องมาเช็ดให้”

“บ่นแต่ยื่นหน้าให้กูเช็ด”

“ก็กูกินอยู่”

“เออ ๆ กินเข้าไป ของชอบมึงนี่”

“ก็ใช่ไง...แล้วเลือกจากรักชอบกินไก่ทอด มึงมันลัษสน ถ้าเพื่อนกูอนคราวนี้มึงจ้อเองเลยนะ กูไม่ช่วยจริง ๆ ด้วย ให้มึงอกแตกตายไปเลย”

“ใจร้ายวะเต้ย แต่เห็นมึงพูดแบบนี้ที่ไร มึงก็ช่วยกูจ้อรักทุกที”

“ทำพูด...ใครใจร้ายกว่ากันมึงเองก็น่าจะรู้อันนะเมฆ”

การฟรีเซนต์งานกลุ่มจบลงในคลาสสุดท้ายของวัน หลังจากอาจารย์พูดสรุปเนื้อหาเล็กน้อยและนัดวันที่จะสอบในสัปดาห์หน้าโดยใช้เนื้อหาบทสุดท้ายก่อนสอบไพนอล เพื่อนๆในห้องก็ทยอยกันออกไปเหลือเพียงกลุ่มผมที่ยังคงนั่งพูดคุยกันอยู่

“ได้ฟรีเซนต์แล้วโล่งสัสๆ”

“เออ โชคดีด้วยที่ครั้งนี้ได้อยู่กับรัก”

ผมยิ้มขำเมื่อได้ยินถ้อยคำจากอีกฝ่าย “พวกมึงก็เวอร์ งานนี้ก็ทำด้วยกัน ถ้าพวกมึงไม่ซ่อมฟรีเซนต์ไม่จำกันมันก็ไม่ออกมาดีแบบนี้หรือเปล่า” ไม่ใช่เพราะผมงานฟรีเซนต์ครั้งนี้เลยผ่านและได้คะแนนออกมาดี แต่มันเพราะเพื่อน ๆ ทุกคนนั้นแหละ งานกลุ่มถ้าใครสักคนไม่ให้ความร่วมมือมันก็ล้มได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นต้องขอบคุณเพื่อน ๆ ในกลุ่มที่ทำให้ผ่านกันมาได้ แถมยังได้รับคำชมจากอาจารย์อีกว่างานออกมาดี

“ก็ถ้ามึงไม่หักมาคอยบอกคอยเร่งพวกกูมันก็ไม่เสร็จไง” อันว่าตบลงบนไหล่ผมเบา ๆ “ตอนแรกพวกกูก็รำคาญมึงนะ เล่นเกมอยู่ก็เลือกหักมา แต่ผลลัพธ์ของงานวันนี้พวกกูต้องขอโทษแล้วก็ขอบคุณมึงมาก วันนี้มึงรีบกลับหรือเปล่า”

“กูเหวอ” ผมเลิกคิ้วถาม ก้มลงมองข้อความที่เพิ่งจะส่งบอกเมฆไปว่าผมเลิกเรียนแล้ว อีกฝ่ายในเวลานี้ก็คงกำลังวุ่นวายอยู่กับงานของตัวเองรวมถึงครามด้วยเช่นกัน หลายวันมานี้ก็เชื่อว่าเราจะได้พบเจอพูดคุยกันปกติ ไม่นับรวมเมื่อคืนที่มาหาผมกันนะเนะ คงเพราะอยู่กันคนละคณะด้วยมั้ง บางทีผมก็คิดนะว่าทำไมตัวเองถึงไม่ชอบอะไรในสายงานด้านนิเทศบ้าง

จะได้มีเวลาอยู่กับเมฆมากกว่านี้

“เออ ไปดื่มกัน ไม่เคยชวนมึงเลยอะ”

“นั่นดิ ไปด้วยกันนะมึง ถือว่าเลี้ยงฉลองที่งานกลุ่มเรามาดีออกมาดี” ตูนสมทบขึ้นมาอีกคน ท่าทางแต่ละคนอยากจะให้ผมไปร่วมด้วย

จริง ๆ

“ได้ดิ พวกมึงไปกันก็โงะอะ”

“ทุ่มครึ่งร้านก็เปิดแล้ว กลับไปเปลี่ยนชุดก่อน...หომึงอยู่ไหนอะ
เดี่ยวกูไปรับ”

“ไม่เป็นไร กูมีรถมอเตอร์ไซด์” ผมบอกปฏิเสธอันไป

เกรงใจเพราะเราก็ไม่ได้สนิทกันมากขนาดจะให้มารับมาส่ง

“มึงไปไม่ถูกหรอก ร้านมันอยู่ในซอย กูไปรับแล้วก็พามึงกลับ
มาส่งนี่แหละดีแล้ว” อันยืนยันที่จะไปรับผมให้ได้ คิด ๆ ดูแล้วถ้าเป็น
แบบนั้นก็คงต้องรบกวนอีกฝ่ายเพราะผมเองก็ไม่อยากจะขับซี้รถใน
เวลากลางคืนเหมือนกัน อีกอย่าง...ผมไม่ค่อยได้เที่ยว ร้านที่ว่าอยู่ตรง
ไหนผมก็ไม่รู้ ถ้าขับไปเองก็คงต้องพึ่งให้อันส่งโลเคชั่นมาให้

“แบบนั้นก็ได้อ”

“แล้วพวกมึงจะให้กูไปรับไหม”

“ไม่ว่า เดี่ยวกูไปกับไอ้ตุน” ปิงพูดตอบกลับมา

“โอเค จ๊นเจอกันที่ร้าน พวกมึงน่าจะถึงก่อน สั่งรอกับรักเลย
ก็ได้” ตกลงกันเสร็จก็ต่างคนต่างแยกย้ายกันกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้า
ระหว่างที่รอเวลานัดผมก็อาบน้ำเปลี่ยนชุดเสร็จพอดี เลือกลือผ้า
ธรรมดาที่ไม่ได้ดูน่าเกลียดอะไรมาก ก่อนจะมานั่งเปิดโน้ตบุ๊กหาหนัง
ดูฆ่าเวลาไปพลาง ๆ

เนื้อหาของหนังแทบไม่เข้าหัวผมเลยสักนิด ตลอดเวลาที่ดูใน
หัวมีแต่เรื่องของเมฆกับสีครามเต็มไปหมด บทสนทนาเมื่อคืนที่ทั้งสอง
คนพูดกันก็เชื่อว่าผมจะไม่ได้ยิน เพียงแต่ผมไม่แน่ใจว่ามันหมายถึง
อะไร...หรือบางทีผมก็ตั้งใจที่จะเบี่ยงเบนความคิดตัวเองว่าสิ่งที่ผมคิด
นั้นมันไม่ถูกต้อง เพื่อนสนิทที่เซ็ดปากให้กันมันเรื่องปกติหรือเปล่านะ
แล้วเพื่อนสนิทที่มีคำเรียกแทนชื่อกัน...มันก็เป็นแค่เรื่องปกติ
ใช้หรือเปล่า

Dino's Part

16 : 45 น.

เสียงจอแจในเวลาเลิกเรียนของโรงเรียนมัธยมรัฐชื่อดังนั้น
รบกวนจิตใจของผมได้ไม่น้อย ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องมาทำตัวเป็น
สตอลก์เกอร์เช่นเดียวกันกับน้องรหัสที่ตอนนี้นั้นแทบจะสิงเข้าไปกับ
ถึงขยะข้างเสาไฟฟ้าเพื่อจะแอบมองเด็กผู้ชายตัวขาวแก้มย้วยคนหนึ่ง
ที่กำลังนั่งพูดคุยหัวเราะกับเพื่อนตัวเองอยู่ภายในรั้วโรงเรียน

บอกให้มันเข้าไปจับน้องเขาไปเลยจะได้ไม่ต้องมาแอบมอง
ทำตัวเป็นโรคจิตแบบนี้ ถ้ามีเด็กคนไหนไปฟ้องพวกคุณครูในโรงเรียน
แล้วเขาเรียกตำรวจมาเพราะทำทางน่าสงสัยของมัน ผมก็คงไม่รู้สึก
แปลกใจเท่าไร คนหน้าตาดีมาทำอะไรแบบนี้ก็ได้แปลว่าจะดูดีนะ

ผมจะอยากจะลากคอมันกลับจริง ๆ

ถ้าไม่ติดว่าการมาเฝ้าน้องคิทดอทคนนั้นทุกครั้งที่ว่างและ
มีโอกาสมันคือความสุขของไอ้เสือ ลำบากขนาดว่าต้องไปยืนถึงขยะ
แต่ก็คุ้มมันจะมีความพยายามสูง ผมบอกให้ลองคุ้ยลองเข้าไปทำความ
รู้จักไปเลยมันก็ไม่กล้า

มัวแต่มองแล้วทำเขินอยู่นั้นแหละ

ชาติไหนจะได้จับจะได้เป็นแฟนนะเนี่ย

ต่างจากผมอย่างเห็นได้ชัด แอบมองแอบชอบอยู่ห่าง ๆ ไม่ใช่
แนวผมแน่ ๆ ถ้าชอบก็ต้องจับ...แต่ถ้าเขามีแฟนแล้วก็แค่ต้องถอย มัน
คือเรื่องปกติของโลกใบนี้สำหรับผม

ถ้ามัวแต่ไม่กล้า...

แล้วจะได้มาอยู่ข้าง ๆ ได้อย่าง

ผมเลื่อนสายตาไปมองไอ้เสืออีกครั้ง ถอนหายใจเมื่อเห็นว่ามัน
ยังคงจ้องมองแม้ว่าน้องคิทดอทจะถูกขึ้นจากเก้าอี้มาห็นแล้วก็ตาม
เหมือนว่าน้องกำลังเดินไปทางหน้าประตู คงจะได้เวลากลับบ้านและ
นั่นเท่ากับว่าไอ้เสือกับผมเองก็ได้เวลาที่จะต้องไปแล้วเหมือนกัน

อย่างที่บอกพี่หมีไปว่าผมจะไปแถว ๆ ที่เจอกันกับเจ้ากระต่ายตัวนั้นอีกครั้ง

ผมมีคนรู้จักอยู่แถวนั้น เมื่อวานที่ไปก็เพราะว่าไปทำธุระนั่นแหละ อีกอย่าง...คนที่ผมรู้จักมันก็เป็นเพื่อนเก่าด้วย เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันกับกระต่ายที่ผมหมายตาเอาไว้ อย่างน้อยถ้าจะสุ่มถามใครก็ควรจะเป็นมันนี่แหละสะดวกที่สุดแล้ว

“น้องเขากลับแล้ว มึงก็ออกมาสักที...จะสิงถึงขยะอีกนานไหม”

“ก็กูชอบของกูอะพี่”

“ถึงขยะ?”

“คิดแคทสิ! พี่มึงกวตืนแล้ว”

สาบานว่าผมเป็นรุ่นพี่มันจริง ๆ อะ

ไอ้เสือเดินกลับมา สายตามันยังคงจับจ้องร่างขาวที่เดินอยู่ไกล ๆ น้องคิทแคทกำลังช้อน้ำอยู่ที่หน้าโรงเรียน รอยยิ้มว่าเงิของอีกฝ่ายยามที่พูดคุยกับเพื่อนนั้นล่อลวงน้องรหัสผมให้เคลิ้มได้ไม่ยาก...แค่หันไปเจอหน้าไอ้เสือตอนนั้นผมก็อยากจะขยับออกห่างให้รู้แล้วรูด

“ขนาดนี้แล้วทำไมมึงไม่เข้าไปคุยกับน้องเขวะ จะกลัวอะไรอีก” ผมถาม ท่าทางไอ้เสือมันก็ดูชอบมากขนาดนี้ แล้วจากที่ผมรู้มาตอนนี้ น้องก็ยังไม่มีแฟนไม่ใช่หรอ มัวชักช้าเดี๋ยวก็ถูกหมาคาบไปแตกจนได้ หน้าตาน้องถึงจะถูกบดบังด้วยแว่นหนาเตอะแต่ความน่ารักก็ยังคงฉายชัดอยู่ดี อาจจะมีใครตาดีมองเห็นความน่ารักภายใต้กรอบแว่นนั้นเหมือนกับไอ้เสือแล้วชิงจับตัดหน้าไปก่อนก็ได้

“มึงพูดโรวะพี่...ให้กูไปจีบน้องเนียนะ แค่อ่านไ่ล้ขากูก็อ่อนแล้ว” เชื้อเลยว่ขำอ่อน เพราะแค่ผมบอกให้มันไปจีบน้องคิทแคทแค่นี้ไอ้เสือก็หูแดงหน้าแดงพูดลั่นพ่นกันไปหมดแล้ว ท่าทางจะอาการหนัก คงจะชอบมากจริง ๆ นั่นแหละ

“ตามใจมึง แต่ข้าก็ระวังหมามันจะคาบไปแตกก่อน”

“หมาตัวไหนมันกล้าก็ลองดู”

ที่เรื่องแบบนี้ล่ะเก่งขึ้นมา

ผมส่ายหัว ยินเป็นเพื่อนไอ้เสีอรอจนกระทั่งน้องคิดแคทมีคนมารับกลับบ้าน พอหมดธุระที่นี้ผมก็ตั้งท่าจะไปต่อทันที ไอ้เสีอไม่ได้ไปด้วยเพราะมันจะต้องเข้าไปที่อุ้งของพ่อมันวันนี้ ส่วนผมนั้นสบายมาก ลุยเดียวไม่ใช่ปัญหาสำหรับผม

“คือ...พี่คะ”

ผมเงยหน้าขึ้นจากรถมอเตอร์ไซด์ของตัวเอง เลิกคิ้วขึ้นสบตา กับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนบิดไปมา หันไปมองกลุ่มเพื่อนตัวเองที่ส่งเสียงยุ่งอยู่ไม่ไกล

“มีอะไร” ส่งเสียงถามไปอย่างไม่มีใส่ใจ น้องเขาน่ารัก...สวยด้วย แต่ผมไม่ได้สนใจ สวมถุงมือหนังก่อนจะตามด้วยเสื้อคลุมหนังแขนยาว ทับลงบนเสื้อยืดสีขาว รูดซิปขึ้นรอฟังว่าเด็กสาวตรงหน้านั้นมีเรื่องอะไรจะพูดคุยด้วย

“หนู หนูเห็นพี่มายืนตรงนี้หลายครั้งแล้ว คือว่า...หนูชอบพี่ค่ะ ขอเบอร์ได้ไหมคะ”

...

ผมหยุดมือเมื่อรูดซิปเสื้อขึ้นจนเกือบสุด สบสายตากับคนที่เพิ่งจะบอกชอบไปหนึ่งฯ

“ไม่”

“เอ่อ...”

“ขอโทษนะ แต่ช่วยถอยด้วย”

Ruk's Part

20 : 14 น.

บรรยากาศรอบกายแปลกใหม่สำหรับผม อย่างที่บอกว่าผมไม่เคยมาสถานที่แบบนี้ แสงไฟหลากสีกะพริบสาดไปทั่วทุกพื้นที่ เหล่านักท่องเที่ยวทั้งชายและหญิงบางกลุ่มต่างก็ลุกขึ้นโยกย้ายร่างกายไป

ตามเสียงเพลงที่เปิดดัง

ผมหรีตามอง สะบัดหัวเมื่อรู้สึกว่าคุณเองกำลังมีเมามากน้อย
จากแอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไป

อันกับเพื่อนเองก็นั่งดื่มพลางพูดคุยกับผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง จาก
ท่าทางที่เห็นผมคิดว่าคงจะรู้จักกัน เห็นพูดคุยกันสนิทสนม หันมา
โบกมือทักทายผมดูเป็นมิตร

“เพื่อนอันเหมือนจะเมาแล้วนะ”

“ไม่หรอกมั้ง รัก...มีเมามากแล้วหรอ”

“มีน ๆ อะ แต่ยังไม่เมาเท่าไร” ผมตอบไป ละมือจากแก้วมา
จับโทรศัพท์เลื่อนดูข่าวสารต่าง ๆ แทน อมยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็น
ข้อความที่ถูกตอบกลับมาจากเมฆ ข้อความบอกว่าคืนนี้เมฆจะเข้ามา
หาผมหลังจากเสร็จงาน มาคนเดียว...ไม่มีสตรีมมาด้วยเหมือนเมื่อ
วาน

ผมเชื่อได้ใช่ไหมเปล่า

“ทำไมหน้ามึงเครียดจังวะ มีอะไรหรือเปล่า เล่าได้ระบายได้นะ
เว้ย พวกกูไม่บอกใครแน่ ๆ” ปิงเอ่ยถาม ดันแก้วเหล้ามาให้ผมยกดื่ม
อีกครั้ง คราวนี้ผมดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว น้ำตาเอ่อล้นออกมาไม่รู้
ตัว อีกนานแค่ไหนที่ผมจะต้องทนรู้สึกแบบนี้

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก”

เป็นคนโง่ ๆ ที่ต้องทำเหมือนว่าไม่รู้อะไร

ยอมรับกับทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแฟนและเพื่อนสนิทของตัวเอง

พยายามทำเหมือนว่าความสัมพันธ์ของเราทั้งสามคนยังคงเป็น
เหมือนเดิมทั้ง ๆ ที่มันก็ไม่ได้มีอะไรเหมือนเดิมมาตั้งนานแล้วด้วยซ้ำ
ตั้งแต่ที่ซีรีส์เรื่องนั้นจบและทั้งสองคนกลายเป็นคู่จิ้นกัน หอมแก้ม จับ
มือกันต่อหน้าแฟนคลับเหมือนมันเป็นเรื่องปกติ

ในขณะที่กับผมมือก็จับไม่ได้ อยู่ข้างนอกก็เดินห่างกันเหมือน
กับคนไม่รู้จัก

เจอแฟนคลับของใครสักคนเวลาที่อยู่กับเมฆสถานะผมก็ถูกลด
กลายเป็นเพื่อนตลอด มันน่าอึดอัดเต็มทีกับสิ่งที่ไม่รู้ที่เราควรจะเริ่ม
พูดคุยกันจากตรงไหน

“รัก”

“...”

ปึก!

ผมวางแก้วเหล้าลงบนโต๊ะ รู้สึกว่าตอนนี้ผมกำลังล่องลอยอยู่
ในที่ไหนสักแห่ง จ้องมองไปยังผู้คนที่ยังคงเดินเบียดกันไปมาอย่าง
สนุกสนาน ถ้าได้ทำแบบนั้นบ้างผมจะรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือเปล่า ความ
มีนเมาในตอนนี้จะช่วยให้ผมลืมเรื่องราวที่ผ่านมาได้บ้างไหม

“ไปไหนวะ...รัก! เดี่ยวมึง”

ผมไม่ได้สนใจเสียงเอ่ยเรียกจากใครบางคนเพราะเพลงมัน
ดังกลบไปจนหมด รู้ตัวอีกทีก็มายืนเบียดอยู่กับคนมากมายที่กำลัง
โยกไปมาแบบสุดเหวี่ยง

ร่างกายผมเริ่มจะขยับไปเองทีละนิด

ปลดปล่อยทุกความรู้สึกในใจออกมาด้วยการเต้นร่วมไปกับคน
อื่นๆ โยนความเศร้าหมองในใจทิ้งไปชั่วขณะ สงสัยหวนให้คนที่เบียด
แนบชิดเข้ามา ลมหายใจร้อนคลอเคลียลงบนแก้มขณะที่ผมยังคงโยก
กายบดเบียดไปกับคนที่ไม่รู้จักรัก

คุ้นเคยแต่ก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร

รอยยิ้มของเขานั้นน่ามอง รวมไปถึงใบหน้าดูดีอย่างร้ายกาจ
ในตอนที่กำลังชิดลงมากับหน้าผม

“เจอตัวแล้ว...”

ช่วงเวลาที่สามารถได้หยุดพักผ่อนจากการคิดเรื่องต่างๆ คง
เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับผม แอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปนั้นไม่ได้ทำให้
ผมเมาจนทำกิจกรรมอะไรต่อไม่ได้ กลับกันมันช่วยให้เลือดในกายร้อน

รุ่มและยากที่จะอยู่นิ่ง ผมเคลื่อนไหวร่างกายอยู่ตลอดเวลา ส่งเสียงหัวเราะโยกกายไปกับคนแปลกหน้าคนหนึ่งที่กำลังกักผมเอาไว้ไม่ปล่อยให้ห่างจากเขา

หรือแม้แต่ใครคนอื่นก็ไม่ได้ก้าวเข้ามาใกล้ผมเพราะถูกสายตาดูๆ คู้แน่นขับไล่ไปเสียก่อน

ผมไม่รู้จักรูขี้อย่างผู้ชายหน้าตาดีแฝงไปด้วยความดิบเถื่อนตรงหน้า สัมผัสร้อนรุ่มที่สัมผัสกายยิ่งทำให้ผมขยับเบียดแนบชิดเข้าไปยิ่งกว่าเดิม แม้อยากจะหักห้ามตัวเองแค่ไหนแต่เหมือนว่าร่างกายผมจะไม่ฟังเสียงที่สมองสั่งการแล้วในตอนนี้

“คุณดูดี”

“...”

“จริงๆ นะ”

ผมกระซิบบอกไปยามที่เขาถ่มลงมา ร่างกายเริ่มเหนียวล้าจากการเคลื่อนไหวติดๆ กัน กลิ่นบูรีเคล้ากลิ่นเหล้ากลิ่นเหงื่อชวนให้ผมรู้สึกคลื่นไส้ ดันตัวเองออกจากร่างกายสูงใหญ่ก่อนแทรกตัวหนีออกจากร้านไปนั่งเฝ้าคอกอาเจียนเอาของที่กินเข้าไปออกมาอยู่ที่ข้างทาง

“อุก...”

“...”

“แค่นี้”

“น้ำ บ้วนปากแล้วลุกขึ้นมา” ขวดน้ำเย็นมาตรงหน้าพาให้ผมสะดุ้งแต่ไม่เท่ากับเสียงจุดันที่กระซิบมาข้างหู เกือบจะล้มคะมำหน้าทึมลงไปในพงหญ้า ยังดีที่เจ้าของเสียงใช้แขนรั้งเอวผมเอาไว้ออกแรงดึงจนตัวลอยเซไปชนกับแผ่นอกของอีกฝ่าย

ผมสร้างมาแทบจะทันที ขึ้นตัวออกจากท่อนแขนแกร่งที่รัดอยู่

“ปล่อยผม”

“ถ้าปล่อยมึงแน่ใจว่าตัวเองจะไม่ล้มเอาหน้าไปไถพื้น” คำถามฟังดูหยาบคายสำหรับคนที่ไม่รู้จักรูหรือสนิทกัน ผมหันไปค้อนใส่เขา

เล็กน้อย แต่ก็ต้องชะงักกับใบหน้าที่จดจ้องมาเช่นกัน คุ่น ๆ เหมือนว่าเคยเจอที่ไหนมาก่อน

“คุณ...รู้จักผมหรือ” ผมถาม

เพราะแน่ใจว่าผมไม่รู้จักเขา แต่บางทีเราอาจจะเคยเจอกัน ผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นเพื่อนของใครสักคนในกลุ่มเพื่อนที่ผมรู้จัก

สันคำถามของผมก็แว้บก็ขมวดเข้าหากันทันที “มึงจำไม่ได้?”

“...”

“เมื่อวานน้องคุณมึง ทำโทรศัพท์มึงหล่น”

...

ผมเริ่มนึกย้อนเหตุการณ์เมื่อวาน ใบหน้าของผู้ชายคนนั้นที่หยิบโทรศัพท์ยัดใส่มาในมือเริ่มฉายชัดขึ้นมาจากความทรงจำ ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีกครั้ง ความกลัวทำให้ผมก้าวเท้าถอยหนีพร้อมกับขวดน้ำที่กำแน่นในมือ ผู้ชายคนนี้ได้ไม่น่าไวใจ...เขาบอกว่าชอบผม ขอจีบผมผ่านเฟซและผมก็บล็อกไป วันนี้ดันมาเผลอยู่ตรงหน้า

จะไม่ให้ผมรู้สึกกลัวได้อย่างไร

“คุณมีอะไรหรือเปล่า” เอ่ยถามไปเสียงแผ่ว ร่างกายผมสั่นเทาเล็กน้อยเพราะสัมผัสกับอากาศหนาวในยามดึกบวกกับความกลัวที่เกาะกุมหัวใจเมื่อได้สบตากับคนแปลกหน้าท่าทางน่ากลัวคนนี้ สายตาของเขานิ่งเฉยและดูหงุดหงิด

“เปล่า แค่อยากเจออีกครั้ง”

“...อยากเจอผมหรือ” ถามไปอย่างไม่แน่ใจเท่าไร

“อืม”

คำตอบของเขาทำให้ผมนิ่งอึ้งไม่น้อย คนคนนี้อาจเจอผม ก็เลยมาที่นี้อย่างนั้นหรือ

“แล้วคุณรู้อย่างไรว่าผมอยู่ที่นี้” ทั้ง ๆ ที่ผมเองก็ไม่ได้เช็กอินในเฟซบุ๊ก การที่เขาเจอผมที่นี่มันจะต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ ๆ บวกกับที่บอกว่าอยากเจอผมก็หมายถึงว่าจุดประสงค์ของเขาที่มาที่นี่มัน

ก็คือผมอย่างชัดเจน

“กูก็มีเพื่อนอยู่ที่นี่...เอาเป็นว่ากูไม่ได้สะกดรอยตามมึงแน่ๆ ไม่ต้องห่วง”

“...”

“มึงเถอะ หน้าตามึงดูไม่เข้ากับที่แบบนี้”

“ผมแค่มาลองกับเพื่อน”

“จะกลับหรือยัง” เขาถาม

เวลาในตอนนั้นก็เริ่มดึกแล้ว อีกอย่าง...เมฆกับบอกแล้วด้วยว่าคืนนี้จะมาหาและค้างกับผม...แต่ความรู้สึกของผมในตอนนี้นั้นไม่อยากจะกลับห้องเลยแม้แต่นิดเดียว

อยากจะเจอเมฆ

แต่ก็ไม่อยากรู้สึกแยกับความอึดอัดที่นับวันมันยิ่งเพิ่มขึ้น

ต่อให้ยิ่งกว้างมากแค่ไหนก็ไม่สามารถทำให้ผมคลายสิ่งที่คิดฝังลึกอยู่ในใจออกไปได้

“ผมคงยังไม่กลับ คุณล่ะ...วันนั้นผมเห็นว่าคุณใส่ช็อป แต่ไม่ใช่ของมหา'ลัยผม คุณไม่ได้อยู่แถวนี้ใช่ไหมหรือเปล่า” พอหวนนึกได้ก็จดจำได้แม้กระทั่งเสื้อที่อีกฝ่ายใส่มาในวันนั้น ชุดช็อปแตกต่างจากของมหา'ลัยผม และใบหน้าแบบนี้ผมเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อนด้วย

อย่างน้อยคนที่ดูโดดเด่นขนาดนี้ก็ต้องมีหุ่นหุ้มนึ่ตาบ้าง

แต่ภาพจำของผมก็มีเพียงช่วงเวลาในตอนเย็นวานเท่านั้น ไม่มีความจำส่วนไหนเลยที่บ่งบอกว่าคนตรงหน้านั้นเรียนอยู่ในรั้วมหา'ลัยเดียวกัน

“กูเรียนมหา'ลัย xxx”

“มหา'ลัย xxx...จริงหรือ! คุณเรียนที่นั่น?” ผมแสดงท่าทางตื่นเต้นกับชื่อมหา'ลัยที่ได้ยิน ขยับกายเข้าใกล้คนตัวสูงที่ยังคงยืนตึกหน้านี้ “ผมเคยอยากเข้าเรียนที่นั่นเหมือนกัน พอผมเองก็เรียนจบวิศวะมาจากมหา'ลัย xxx”

“แล้วทำไมถึงไม่สอบเข้าที่นั่น”

“...” ผมหลุบตาลงเมื่อถูกถาม รอยยิ้มเลือนหายไปกับเหตุผลที่วนเวียนอยู่ในใจว่าทำไมตัวเองถึงได้มาเรียนอยู่ที่นี่ ทั้งๆ ที่ใจจริงแล้วนั้นอยากจะเข้าเรียนอีกที่หนึ่งมากกว่า

“ช่างแม่ง ไม่อยากเล่าก็ไม่เป็นไร กูไม่อยากเลือกขนาดนั้น...นี่ก็ตึกแล้ว มึงอยู่หอพักหรืออะไร กูจะไปส่ง”

“ส่งผมเหรอ”

“...”

“คือ...ผมไม่ไว้ใจคุณ” ผมบอกไปตามตรง สบตากับเขาด้วยความรู้สึกกล้าๆ กลัวๆ “ในเฟซ...คุณบอกว่าจะจีบผม แล้วผมก็บล็อกคุณ ถ้าเกิดว่าคุณไม่พอใจแล้ววางแผนพาผมไปทำอะไรไม่ดีล่ะ แค่นขนาดตัวผมก็สู้คุณไม่ได้แล้ว” บ่นอุบอปปลงเหลือบมองท่อนแขนที่ใหญ่กว่าแขนผมเป็นเท่าตัว ทั้งๆ ที่เราก็คือผู้ชายเหมือนกัน แต่กลับไม่มีส่วนไหนที่ผมจะสู้คนตรงหน้าได้เลย

“ก็กูจะจีบมึงจริง ๆ”

“...”

“ชื่ออะไร”

“รักครับ”

“ชอบ...จีบนะ ไม่ได้ขอ แต่บอก เอาเบอร์มา”

“ครับ” ผมคราวรับเสียงหลง ตกใจไม่น้อยกับถ้อยคำตรงไปตรงมาแบบนี้ ไหนจะโทรศัพท์ราคาแพงที่ถูกยื่นมาตรงหน้าผมอีก

“เบอร์...ถ้าไม่ให้จะชุด”

ดูสิ แล้วจะไม่ให้ผมกลัวเขาได้อย่างไร

ผมก้มมองโทรศัพท์ที่ถูกยื่นมาให้ ถอนหายใจออกมา ก่อนจะเงยหน้าขึ้น ส่งยิ้มบางๆ ให้แก่คนตรงหน้า “ขอโทษนะ แต่ว่าผมมีแฟนแล้ว คงให้เบอร์คุณไม่ได้” เอ่ยปฏิเสธไปหนักแน่น ถึงแม้ว่าผมกับเขาจะอยู่ในช่วงความสัมพันธ์ที่กำลังจะขาดลงเต็มทีแล้วก็ตาม

“...” คนตรงหน้านิ่งไป

เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกงก่อนจะหยิบบุหรีขึ้นมาจุดสูบ
ถอยเดินออกห่างจากผมไป

“นี่กูอกหักจริงๆ เหรอ” เสียงสบถดังแว่วมา

ผมเหลือบมองท่าทางของเขาอีกครั้ง ต่างคนต่างยืนเจิบจน
กระทั่งผู้ชายคนนั้นสูบบุหรีเสร็จ ไข่วลายเท้าบดขยี้จนดับสนิทแล้วถึง
จะเดินกลับมาหาผมที่ยังคงยืนอยู่

“เออ กูชื่อไดโน...มีมึงแล้วจริงดิ” ถามยั่วด้วยใบหน้าจริงจัง
“ครับ”

“...นั่นกูคงต้องถอย” เสียงทุ้มแหบพึมพำลอดออกมาจาก
ริมฝีปากสีซีด ไดโนยกมือขยี้หัวตัวเองแผ่วเบา “ขอไปส่งได้ไหม กูไม่ได้
บังคับนะ...แค่อยากไปส่ง”

“ทำไมถึงชอบผมล่ะ” ผมถามกลับไปแทนที่จะตอบคำถามของ
เขา

แต่จริงๆ ถ้าเขายืนยันว่าจะไปส่งผมก็ยินดี ท่าทางจริงใจที่เขา
แสดงออกมามันทำให้ผมเริ่มคลายความกลัวลงไปได้บ้าง

“ไม่มีเหตุผล”

“...”

“รู้แค่ชอบ ชอบตั้งแต่ที่มึงเงยหน้าขึ้นมาตอนนั้น...สรุปกูไปส่ง
ได้ไหม”

...

“ผมขอเข้าไปบอกเพื่อนก่อน”

“อือ รถกูจอดอยู่ตรงนั้น เดี่ยวไปรอที่รถ”

“โอเคครับ”

...

ผมก้าวเท้าลงจากรถมอเตอร์ไซด์คันโต ถอดเอาหมวกกันน็อก
คืนให้แก่เจ้าของรถพร้อมกับเสื้อคลุมหนังสีดำ ไดโนมาส่งผมถึงหน้า

หอพักที่ผมพักอยู่ ไม่รู้ว่าตอนนี้เมฆมาถึงหรือยัง โทรศัพท์ผมยังคง
เงียบและไร้การติดต่อจากอีกฝ่าย บางทีอาจจะกำลังขับรถมากี่เลยไม่
ได้โทร.มาบอกกัน

“เดี๋ยว...รับไป ไข่เลือนมันฝากขอโทษด้วย” ไตโนส่งถุงพลาสติก
บรรจุกล่องสวอยหรรมาให้ผม เท่าที่เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าข้างในมันคือ
สมาร์ตโฟนยี่ห้อหนึ่งที่ราคาสูงพอสมควร ผมทำท่าจะไม่รับแต่ก็ไม่
อยากปฏิเสธน้ำใจของคนให้ที่อุตส่าห์ขับรถมาไกลขนาดนี้เพื่อจะเอา
มันมาให้ผม

“ฝากบอกเขาด้วยว่าผมไม่โกรธ...แล้วก็ขอบคุณที่มาส่งผม”

“ไม่เป็นไร”

“ผมจะปลดบล็อกเฟซคุณ”

“ช่างมัน กูไม่ค่อยได้เล่นอยู่แล้ว”

“อย่างน้อยเราก็เป็นเพื่อนกันได้”

“คิดว่ากูอยากเป็นกับมึงไหมละ ขึ้นห้องไปได้แล้ว อากาศมัน
หนาว...เรื่องเป็นเพื่อนกูคงไม่เป็น เพราะกูคงคิดไม่ซื่อกับมึงแน่ๆ ...”

“...”

“เออ...เอานี้ไปด้วย” คนพูดความหาคะเป่าสตางค์ตัวเองล้วง
ขึ้นมาจากกระเป๋าเสื้อหยิบบัตรสีเหลี่ยมเล็กๆ ขึ้นมาส่งให้ผม “มีปัญหา
อะไรก็โทร.มา”

...ผมคงไม่กล้ารบกวนเขาขนาดนั้น

แต่ก็รับเอาไว้เป็นมารยาทก็แล้วกัน

“ขอบคุณ”

“กูเต็มใจ เมื่อไหร่ที่มึงคิดว่าตัวเองไม่เหลือใคร...ก็ให้นึกแล้วกัน
ว่ายังมีกู”

บทที่ 2

ผมหยิบกุญแจขึ้นมาไขเปิดประตูเข้าไปภายในห้องมีดสนิท ถอดรองเท้าออกใส่เข้าไปในชั้นวางรองเท้า ยึดตัวขึ้นเปิดไฟภายในห้องให้สว่างสามารถมองเห็นได้ ชมวดคิ้วกับถุงใหญ่บรรจุกล่องพลาสติกด้านในที่ถูกวางเอาไว้บนโต๊ะข้างกันกับไนต์บู๊ก

โลโก้ร้านอาหารญี่ปุ่นร้านโปรดหันโซว์มาให้ผมได้เห็น

คนที่ซื้อมาจะเป็นใครไม่ได้เลยนอกจาก...เมฆ

“มาแล้วเหรอ...”

หืม!

“กลับดึกจัง” เสียงทุ้มเอ่ยว่าหลังจากพรวดพรวดสวมกอดเข้ามาจากด้านหลังในขณะที่ผมยังคงตกใจอยู่ ได้สติก็ตอนที่คนตัวสูงผิวงมุกกดลงมาบนแก้มทั้งสองข้างแกมหยอกล้อ สัมผัสพวกนี้นานแล้วที่ไม่ได้รับมัน ก็คงตั้งแต่จบซีรีส์เรื่องนั้น...

“ไม่เห็นทักบอกเรามาถึงแล้ว”

“เซอร์ไพรส์! วันนี้ซื้ออาหารญี่ปุ่นมาให้รักด้วย เมฆไม่ได้จำผิดแล้วนะครับ ไก่โทะที่วันนั้นไม่ได้ซื้อของที่รักชอบมา สัญญาว่าจะไม่จำผิดอีกแล้ว” นิ้วก้อยยกสูงขึ้นมาตรงหน้าผม เมฆวางคางเกยเอาไว้

บนไหล่ ส่งรอยยิ้มเล็กๆ ให้เมื่อผมเหลือบสายตาไปมองสลับกับมอง
นิ้วก้อยที่ขยับโยกไปมา ยกนิ้วตัวเองขึ้นมาเกี้ยวตอบไปแฉ่วเบา

“เมฆสนิทกับคราม...ไก่อทอดเองเมฆก็ชอบกิน ไม่แปลกหรอกที่
จะจำผิด”

“...”

“อ้อ รักดูรายการที่เมฆกับครามไปออกด้วย...เมฆเก่งดินะ จำ
ได้ด้วยว่าครามชอบกินอะไร ชอบฟังเพลงแนวไหน ดูหนังแนวไหน
ขนาดวันเกิดยังจำได้เลย ตอนเราถามเมฆว่าจำวันเกิดเราได้ไหมเมฆ
บอกว่าอะไรนะ เมฆความจำไม่ดี คนความจำไม่ดีเขาจำทุกอย่างของ
เพื่อนสนิทได้หมดเลยเนอะ หรือรักจะลองเป็นเพื่อนสนิทกับเมฆบ้าง
ดี เมฆจะได้จำทุกสิ่งของรักได้บ้าง” ผมว่าไปยิ้มไป จ้องสบตากับเมฆ
ที่เปลี่ยนสีหน้าไปเรื่อยๆ นัยน์ตาวูบไหวคล้ายมีอะไรออกจากเอวผม

“มันเป็นสคริปต์ เมฆต้องจำก่อนที่รายการจะเริ่ม”

“จริงหรอ...รักก็นึกว่าเมฆจำได้จริง ๆ แบบนี้มันหลอกลวงคน
ดูไม่ใช่หรอ” ผมแสร้งทำหน้าตกใจ เรื่องสคริปต์ตามที่เมฆบอกมันก็
แค่เรื่องโกหก ทำไมผมจะไม่รู้ในเมื่อสครามส่งแชทมาบอกผมหลังจาก
รายการสิ้นสุดลงว่าดีใจที่เมฆจำสิ่งที่ตัวเองชอบได้

มันเป็นจุดที่ทำให้ผมเริ่มระแคะระคายและเริ่มจับสังเกตการ
กระทำอะไรหลาย ๆ อย่าง

แต่ความคิดของผมยังคิดเพียงแค่ว่านี่คือส่วนหนึ่งของคำว่า
เพื่อนสนิท เพราะผมเองก็จำได้เหมือนกันว่าสครามชอบกินอะไร ไม่
ชอบอะไร บางคนอาจจะบอกว่าความคิดแบบนี้มันเป็นเพียงแค่การ
หลอกตัวเอง แต่มันก็คือทางเลือกที่ดีที่สุดที่จะรักษาความสัมพันธ์ของ
เราสามคนเอาไว้

ผมไม่อยากเป็นคนที่ถูกกระทำ...

แต่บางครั้งเรื่องที่คุณเหมือนจะพูดออกไปได้ง่าย ๆ มันก็ยากแสน
ยากที่จะเอ่ยออกไปตรง ๆ

คนเรามีความกล้าไม่เท่ากัน ทุกอย่างในชีวิตของผมมันเคยดีมาตลอด ตั้งแต่ที่เป็นเพื่อนกับสีคราม เริ่มสนิทและไปไหนมาไหนด้วยกัน เรียนบ้างเล่นบ้างตามประสาชีวิตที่กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นจนมาเจอกับเมฆและคบกันเป็นแฟน

หนึ่งปีแรกผ่านไปมีทั้งคำหวานและการเอาใจใส่

ถึงแม้ว่าในโรงเรียนเราจะต่างคนต่างอยู่ไม่ได้แสดงออกมากนัก เพราะเรื่องของความเหมาะสม แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราสองคนลดทอนความรู้สึกที่มีให้กันจนกระทั่งเมื่อวันที่สีครามเริ่มแทรกเข้ามา เพราะเป็นเพื่อนสนิทผมเลยไม่คิดอะไร ความเหมือนกันของทั้งสองคนสร้างความสนิทสนมขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ และกลายเป็นเพื่อนที่สนิทกันที่สุดในที่สุด

สนิทเหมือนกับที่ผมสนิทกับสีคราม...หรืออาจจะมากกว่า

“รักกำลังหาเรื่องทะเลาะกับเมฆหรือเปล่า...เรื่องครามเมฆเคยพูดไปแล้วว่าเราเล่นซีรีส์ด้วยกัน และเมฆเองก็รู้จักครามเพราะรัก สนิทกันเพราะครามก็เป็นเพื่อนรัก แล้วตอนนี้เมฆกับครามก็เป็นคู่จิ้นกัน ทุกอย่างที่เราเห็นมันก็แค่การแสดงหรือเปล่า รักจะเก็บนั้นนี้มาทะเลาะกับเมฆทำไมวะ” ใบหน้าคูดีเริ่มบิดเบี้ยว เมฆขมวดคิ้วพูดออกมายาวเหยียดในขณะที่ผมทำเพียงแค่นิ่งฟังเงียบๆ เท่านั้น

“...”

“วันนี้เมฆก็มาหารัก ซื้ออาหารญี่ปุ่นร้านที่รักชอบมาให้ มานั่งรอตั้งแต่เย็นจนดึก คนที่ควรโกรธมันต้องเป็นเมฆไม่ใช่เธอ”

“...”

“รัก...อย่าทะเลาะกันเลยนะ ที่ผ่านมาเมฆยุ่งๆ ก็เลยลืมใส่ใจ รักไปบ้าง แต่เมฆไม่ได้นอกรีตรักเลยนะ กับครามก็เพื่อนกัน เป็นคู่จิ้นเมื่ออยู่ต่อหน้าแฟนคลับก็เท่านั้น”

“...”

“นะ หายโกรธนะครับ”

“อ้อ”

“เดี๋ยวเมฆเอาของพวกนี้ไปใส่จานให้ดีกว่า รักเตรียมโต๊ะนะ... แล้วนั่งรอกินได้เลย ที่เหลือเมฆจัดการเอง” เมฆลูบหัวผมแล้วเบา สองมือบีบลงบนแก้มพร้อมถ้อยคำหยอกล้อ “ยิ้มเร็ว ใครรู้ตัวว่าเป็นแฟนเมฆช่วยยิ้มหน่อย”

ผมขยับยิ้มออกมาในที่สุด

เมฆผละออกไปพร้อมกับถุงบรรจุกล่องใส่อาหารญี่ปุ่น ยกเอามาวางบนโต๊ะที่ผมลากออกมาจากใต้เตียง วางเรียงไว้ก่อนจะนั่งลงกินพร้อมกัน

ผมฟังเสียงเมฆเล่าเรื่องนี้เกี่ยวกับซีรีส์ที่กำลังจะฉาย เพื่อนร่วมงานและแฟนคลับที่เพิ่มมากขึ้นของเจ้าตัว ซึ่งผมก็ทำได้เพียงแค่นั่งฟังไถ่ถามบ้างเป็นบางครั้งเพราะไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้สักเท่าไร ถ้าหากว่าเปลี่ยนจากผมเป็นสตีคราม...มันคงจะเกิดบทสนทนาที่สมบูรณ์แบบมากกว่านี้

หลังจากกินเสร็จเมฆก็ขึ้นไปนอนเล่นโทรศัพท์อยู่บนเตียงผม ระหว่างที่รอผมอาบน้ำ

คืนที่สองของเดือนที่เราค้างด้วยกัน คืนแรกคือเมื่อวาน...นอนเบียดกันสามคนบนที่นอนแคบ ๆ ทำเหมือนกับที่เคยทำในตอนมัธยม

เมฆกับสตีครามนอนกอดผมกันคนละฝั่ง

ต่างจากคืนนี้ที่เรานอนกันเพียงแค่สองคนเท่านั้น

อาบน้ำเสร็จออกมาพร้อมกับท่าทางนั่งเสียบของเมฆที่นั่งอยู่บนเตียง เยกหน้าขึ้นมามองผม สายตาแปลกไปเหมือนมีเรื่องอะไรบางอย่างที่อยากจะพูดออกมา

มันจะต้องมีอะไรแน่ ๆ

“เมฆมีอะไรหรือเปล่า”

“แล้วรักมีอะไรจะบอกเมฆหรือเปล่าล่ะ”

“บอกอะไรหรือ” ผมถาม ไม่เข้าใจกับสิ่งที่อีกฝ่ายพูดออกมาว่า

มันหมายถึงอะไร

“วันนี้กลับกับใคร”

...

ผมกำลังนึกจะตอบว่าฉันเป็นคนมาส่ง แต่เพราะถูกคิดขึ้นมาได้ว่าการที่อีกฝ่ายถามแบบนี้แสดงว่าต้องรู้อะไรมาแน่ๆ ถ้าเป็นแบบนี้การเลือกตอบความจริงคงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

“เพื่อนต่างมหา’ลัยนะ ชื่อโดโน...เขาทำโทรศัพท์รักฟังก์ก็เลยซื้อมาใช้คืนให้ แล้วก็พามาส่งที่ห้อง” ผมไม่มีอะไรต้องปิดบังหรือว่าต้องกลัวอยู่แล้ว กับโดโนผมก็บริสุทธิ์ใจ ทั้งผมและเขาเองไม่ได้เกินเลยอะไรกัน “เมฆจะมีอะไรหรือเปล่า”

“เพื่อนเขาโอบเอวกันด้วยเหรือ”

ผมยิ่งขมวดคิ้วเมื่อได้ยินสิ่งที่เมฆพูด

แต่ก็ชัดเจนขึ้นมาเมื่ออีกฝ่ายโยนโทรศัพท์ลงบนเตียง หน้าจอแสดงช่องแชทที่กำลังสนทนากับใครบางคนและหนึ่งในข้อความที่คุยกันมันมีรูปประกอบตอนที่ผมถูกโดโนรั้งเอวผมให้ยืนขึ้นไม่ให้ล้มหน้าทิ่มลงไปบนพวงห้อย

“ถ้ารักบอกว่ามีอะไรเมฆจะเชื่อไหม” ถามไปทั้งๆ ที่ก็รู้คำตอบ

ผมไม่เจ็บใจหรอกถ้าเมฆจะไม่เชื่อ

แต่ที่เจ็บ...มันเพราะบทสนทนาที่ผมเห็นในแชทต่างหาก

‘ใครวะมึง โคตรหล่อ...กูชอบอะ ถามรักให้หน่อยดิ อยู่ด้วยกันไม่ใช่เหรือ’

[แบบรูป]

‘กูหล่อกว่า’

‘หลงตัวเอง เร็ว ๆ ถามรักให้หน่อย’

‘ถามแน่ แต่กูไม่บอกมึงหรอกว่าไอ้เหี้ยนี่มันเป็นใคร’

“วันนี้เมฆกลับไปนอนห้องนะ” ผ่านไปสักพักหลังที่เราต่างคนต่างเจ็บ เมฆพูดขึ้นลูกหยิบเสียดตัวเองที่ถอดพาดเอาไว้มาสวมใส่เดินออกจากห้องไปพร้อมประตูที่ถูกปิดลั่น ขณะที่ผมได้แต่มองอยู่แบบนั้นไร้คำเอ่ยรังใด ๆ รับรู้อยู่แก่ใจว่าวันนี้คงเป็นอีกหนึ่งวันที่ระหว่างเรามันเกิดรอยร้าวใหญ่ขึ้นกว่าเดิม

รื้อยรววที่ไร้ซึ่งหนทางซ่อมแซมให้กลับไปเป็นเหมือนเดิม

จากที่เคยปิดหูปิดตา...มาวันนี้ผมคงต้องยอมรับว่าระหว่างคนรักกับเพื่อนสนิทมันมีอะไรมากกว่าที่เป็นอยู่จริง ๆ

Dino's Part

23 : 57 น.

“อาการเป็นยังไง...เล่าให้กูฟังได้นะ” ภายในห้องกว้างที่ถูกตกแต่งอย่างเรียบง่าย เสียงฟิร์ทสของผมดังขึ้นหลังจากเหล่านินแก็วของผมหมดลงอีกแก็ว ซึ่งเป็นแก็วที่เท่าให้ผมเองก็ไม่ได้นับเหมือนกัน แต่ก็พอรู้ตัวว่าตีหมั่นกว่าทุกวัน

เพราะอกหักเหวอะ...

รู้แค่อยากดื่ม นึกถึงใบหน้าของเจ้ากระต่ายที่มีเจ้าของแล้วก็ยังอยากจะดื่ม ๆ เข้าไปให้มากกว่าเดิม ท่าทางอาการผมจะเป็นเอามาก

“เขามีแผนแล้ววะพี่”

“เขาบอก?”

“อ้อ วันนี้ไปมา เจอเขาที่ร้านเหล้า...เลยถามชื่อ ขอจิบ”

“แล้วก็อกหัก”

“เออดี เขาบอกว่ามีแผนแล้ว” ผมตัดสินใจสายตาในตอนนั้นที่บอกว่ามีแผนแล้ว มันไม่เหมือนคนมีความสุขเลยสักนิด ถึงแม้ว่าใบหน้าจะประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มเล็กๆ บางทีคงจะทะเลาะกันอยู่ หรือไม่ก็มีเรื่องผิดใจกัน ซึ่งไม่ว่าจะด้วยเหตุอะไรที่ทำให้สายตาคุณนั้นมองเศร้า ผมก็ไม่สามารถก้าวล้ำเข้าไปได้อยู่ดี

รักบอกอย่างอย่างน้อยก็เป็นเพื่อนกันได้...

พูดให้เข้าใจอะ ผมไม่เป็นเพื่อนกับคนที่ชอบแน่ๆ อีกอย่าง... เจ้าตัวคงไม่รู้ว่าผมนะอายุมากกว่า จากที่เฝ้าถามเฝ้าจากเพื่อนที่ผมรู้จัก ไม่ได้สนิทแต่ตอนมัธยมก็เคยคุยกันบ้าง ผมไปนั่งดื่มอยู่ด้วยกับพวกมันแต่ไม่ได้ดื่มเยอะเพราะรู้ตัวเองว่าต้องขับรถกลับในระยะที่ไกลพอสมควร ตอนแรกที่มาคือตั้งใจว่าจะมาถามเอาไว้อ่อนเฉยๆ เพราะคิดว่าคงจะไม่เจอ

ที่ไหนได้...โลกมันคงกลม เจ้ากระต่ายที่ผมหวังไว้ว่าจะได้เจอนั้นอยู่ท่ามกลางเหล่านักล่าที่จ้องกันตาเป็นมัน โยกกายไปมาพร้อมด้วยใบหน้าแดงก่ำ รอยยิ้มไปรยส่งให้ทุกคนที่เข้าใกล้จนผมคิดอยากที่จะได้รับรอยยิ้มแบบนั้นบ้าง ลูกเดินแทรกเข้าไปพลางส่งสายตาดูหาเรื่องให้อั้วพวกที่หวังจะเข้าใกล้และจับกระต่ายตัวนี้กิน

และเป็นไปตามคาด ผมได้รับรอยยิ้มอย่างที่คิด

หวานซึ่งพอกันกับดวงตากกลมที่ปรือลง

“เมื่อกี้หอยย ตอนนี้อยู่...เมาก็ไปนอนไหม ห้องกูก็ได้ เดี่ยวกูกลับไปนอนคอนโดฯ” พี่หมีโยนกุญแจห้องมาให้ผม รำหนึ่ๆ คือร้านที่ผมอยู่ในตอนนี้ซึ่งจากชื่อร้านก็น่าจะรู้แล้วว่าใครคือเจ้าของ เป็นร้านเหล้ากึ่งร้านอาหาร มีทั้งหมดสามชั้น

ชั้นที่ผมอยู่ตอนนี้คือชั้นสาม

เป็นห้องส่วนตัวของพี่รหัสที่เอาไว้สำหรับใช้ทำงาน ภายในห้องก็มีครบครันทุกอย่างรวมถึงห้องนอนด้วย แต่ปกติพี่หมีมันไม่นอนที่นี่หรอก ส่วนใหญ่จะกลับไปนอนที่คอนโดมิเนียม ที่รู้เพราะว่าผมมานอนที่นี่บ่อยๆ วันไหนมาดื่มก็เลยขับรถกลับกันนอนที่นี่ เข้าตื่นมาอาบน้ำกลับไปแล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องแล้วก็ไปเรียนปกติ

“ขอบคุณอะพี่”

“เออ หมดแก้วนี่มึงก็ไปนอน แล้วเตรียมตัวคิดว่ากูหรือยัง”

“เป็นพี่วาก็ขอมผมไม่ได้ดี ผมไม่เป็นได้ไหม” อีกใจก็ไม่อยาก

ไปทำหน้าที่นี้อยู่แล้วด้วย แต่พวกปีศาจดันออกเสียงแถมบังคับ
กลายเป็นว่าให้ผมไปคัดตัว เพราะพี่หมีเองก็พี่ว่าเก่าเหมือนกัน ส่วน
ตัวพี่หมีผมมันไม่บังคับใครหรอก หรือต่อให้บังคับถ้าผมไม่ยอมทำ
ก็ไม่มีใครมาบังคับได้อยู่ดี

“เรื่องของมึง กูบอกแล้วว่าหน้าที่แบบนี้มันต้องการคนที่สมัคร
ใจ เพราะมึงต้องเสียสละหลายอย่าง มันถึงไม่ค่อยมีใครอยากจะเป็น
ไง เวลาวุ่นหุดก็ยิ่งต้องมาซ่อม เป็นว่าไม่เชื่อว่ามึงเจ๋งก็เป็นได้ บาง
คนคัดผ่านเข้ามาพอถึงเวลาซ่อมทำไม่ไหว ไม่ทำต่อก็มี ถ้ามึงไม่ยอม
ทำกูก็ไม่ได้ว่าอะไร”

“ขอดูก่อนแล้วกันพี่”

“เออ เดียวกูลงไปดูร้านแล้วจะกลับเลย มึงก็หยุดดื่มแล้วไปนอน
กูญแจก็เอาเข้าไปให้กูที่มหา'ลัย บ่ายๆ หน่อย กูว่างช่วงนั้น”

“อือ เจอกันพี่”

“เจอกัน”

Ruk's Part

ภายในห้องเงียบสงัดไร้เสียง ผมนั่งนิ่งอยู่บนเตียงตั้งแต่ที่
เมฆออกจากห้องไป ในมือคือโทรศัพท์เครื่องเดิมที่มีรอยแตกร้าวบน
หน้าจอ ส่วนเครื่องใหม่ที่ไดโนเอาไว้ให้มันนั้นยังคงอยู่ในกล่องไร้รอยแกะ
สภาพเดิมในตอนที่ได้รับมา

ถอนหายใจออกมารอบแล้วรอบเล่ากับความคิดที่ยังคงวนเวียน
อยู่ในหัว

ผมกับสี่ครามไม่เคยมีอะไรที่ทำให้เราผิใจกัน กระทั่งตอนที่ผม
บอกว่าเมฆจีบผม ในตอนนั้นเพื่อนสนิทก็ยิ่งกระตือรือร้นที่จะให้ผม
เล่าเรื่องราวระหว่างผมกับเมฆให้ฟัง ทั้งยังเอ่ยขอให้ผมตกลงคบกับเมฆด้วย
ซ้ำ เลยไม่เข้าใจมาตลอดว่าทำไมในตอนนั้นคนที่พยายามแทรกกลาง
ระหว่างผมกับเมฆ...คือคนที่ผมไวใจและรักมากที่สุดคนหนึ่งแบบนี้

ไม่ใช่ว่าเพราะไฉ่

แต่เพราะรัก...ทั้งเมฆและสีคราม

ผมไม่รู้ว่ตัวเองทำอะไรผิดทั้งเพื่อนที่สนิทและคนรักถึงได้ตกลง
พร้อมใจกันทำอะไรลับหลังแบบนี้ ถ้าอยากได้...สู้มาขอกันตรงๆ ไป
เลยผมก็จะยอมถอยให้ กับเมฆแค่บอกว่าเบื่อ อยากจะเลิก ผมก็ไม่
คิดย้อให้ตัวเองต้องเสียใจมากไปกว่านี้อยู่แล้ว เข้าใจและพร้อมจะยอม
ถอยให้แก่ทั้งสองคน ขอแค่บอกกับผมเท่านั้น ไม่ใช่ทำเหมือนผมเป็น
แค่คนโง่คนหนึ่ง เป็นของตาย เป็นเพื่อนที่ไม่มีความสำคัญมากพอให้
นึกแคร์กัน

คิดแล้วคิดอีกแต่ก็มีเพียงน้ำตาที่เป็นคำตอบของคำถาม

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทำลายความเงียบกลบเสียงละอันท่ดั่งลอด
ผ่านริมฝีปาก ม่านน้ำตาพรำมัวในตอนี่ผมเพ่งมองชื่อของคนที่โทร.
มาในเวลาแบบนี้

‘สีคราม’

มองอยู่นานกว่าที่จะกดรับ

“ว่าไงมึง”

[รักกกก ทำไมรับสายช้า ภูมิเรื่องจะคุยด้วย]

“เปล่า...กูไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์เฉยๆ”

[เสียงมึงสั้นๆ เป็นอะไร ร้องให้เหรอ...เมฆมันทำอะไรมึง]

สีครามถามกลับมาเสียงเครียด ถ้าหากเป็นเมื่อก่อนผมคงเชื่อว่มันเป็น
เป็นความจริงใจที่เพื่อนสนิทมีให้ แต่ในตอนนั้ผมหาความจริงใจอะไร
จากปลายสายไม่ได้เลย ภายไ้คำถามที่ดูเหมือนเป็นห่วงแต่มันอาจ
จะไร้ซึ่งความรู้สึกใดเลยก็ได้

“ไม่ได้ทะเลาะ เมฆมันกลับแล้ว...บอกว่จะนอนที่ห้อง”

[เหรอ ช่างมัน...กูฝากให้มันถามมึงไม่รู้มันถามหรือยัง]

“เรื่องผู้ชายในรูปเหรอ...ถามแล้ว”

[แม่งไม่บอกกู แล้วผู้ชายคนนั้นใครอะมึง ดูแซ่บกว่าเมฆอีก กีก

มิ่งปะเนี่ย]

ผมชอบกัตรีมฝีปากแน่น ถ้อยคำพวกนี้ฟังดูปกติ แต่มันแฝงด้วยความหมายอะไรหลาย ๆ อย่าง ปกติผมคงแค่เลี้ยงจะตอบและเปลี่ยนเรื่องเท่านั้น

“กูไม่มีความคิดเหี้ย ๆ แบบนั้นหรอก มิ่งก็น่าจะรู้จักกูดีนะ”

[...สัส แค่อยอกเล่นใหม่ มิ่งก็จริงจังไปได้]

“จริงจังดี เดียวมิ่งก็ไปบอกเมฆอีก อยากรู้จักคนที่อยู่ในรูปแต่มิ่งทักไปถามเมฆ...ไม่คิดว่าพวกกูจะทะเลาะกันเลยนะ” ผมว่า เสียงจริงจังขึ้นไม่ใช่เพียงคำพูดซ้ำกันเท่านั้น

[ก็กูคุยกับมันอยู่ มิ่งทะเลาะกันเหรือ...ขอโทษนะ แต่กูไม่ได้ตั้งใจอะ ก็เห็นว่าอยู่ด้วยกัน] คำว่าขอโทษยังจับหาความจริงใจในน้ำเสียงไม่ได้เลย มันก็เป็นแบบนี้มาตลอด ที่ผ่านมาผมเองนั้นแหละที่แก้งไม่รับรู้และยี้มู้ แต่ตอนนี้ผมคงทำแบบนี้ต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว

“คำขอโทษมิ่งเคยมีครั้งไหนที่รู้สึกอยากจะขอโทษจริง ๆ บ้างไหมครม ถ้ามิ่งไม่รู้สึก มิ่งไม่ต้องขอโทษก็ได้นะ”

[...]

“คืนก่อนมิ่งบอกว่ามิ่งต้องคอยช่วยเมฆมันง้อกูให้ไหม แล้วมิ่งรู้ตัวบ้างหรือเปล่า...ว่าต้นเหตุที่ทำให้กูกับเมฆทะเลาะกันทุกครั้งมันก็คือมิ่ง”

[รัก มิ่ง...ปึง ๆ ๆ เมฆ---]

...

สายถูกตัดไปก่อนที่ผมจะได้ยินอะไรไปมากกว่านี้

หน้าจอโทรศัพท์ที่แตกร้าวเหมือนสะท้อนความรู้สึกผมที่มีต่อเพื่อนสนิทและคนรักของตัวเองในตอนนี้ ก่อนที่มันจะพังทลายลงจนหมดสิ้นในเวลาต่อมาเมื่อได้เห็นแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันที่ผมเข้าออกติดตามทั้งสองคนอยู่ทุกวัน

สื่ครม @Krammetha

‘ดึก ๆ คนส่งไก่หล่อนมาก :)’

ในช่วงเช้าผมตื่นมาด้วยสภาพของคนที่ยอดหลับนอน จะว่าทำร้ายตัวเองก็ไม่ใช่ ผมพยายามที่จะหลับแล้วแต่ไม่ว่าจะข่มตานอนยังไงก็ไม่สามารถที่จะหลับตาลงได้โดยสัณนิท กว่าจะเคลิ้มหลับเอาจริง ๆ ก็เกือบเช้า ผมคงจะไปนั่งเรียนแบบไม่รู้เรื่องแน่ ๆ

หยิบรองเท้านักศึกษาถูกกฎระเบียบมาสวมใส่ขณะที่อีกมือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา สลับกับปรายตาไปมองกล่องโทรศัพท์ที่ผมโยนมันทิ้งลงถังขยะเอาไว้

มันมีราคาพอสมควร ผมอยากจะเอาคืนให้ได้โนเพราะคิดว่าโทรศัพท์ของผมที่พังไปมันเทียบกันไม่ได้เลยกับโทรศัพท์ที่อยู่ในมือผมตอนนี้ ปลดบล็อกแล้วลองทักอีกฝ่ายไปเมื่อคืนไม่คาดคิดว่าจะตอบกลับมารวดเร็ว ไดโนไม่รับคืน...บอกผมว่าจะเก็บไว้หรือจะโยนทิ้งก็เรื่องของผม เพราะเขาตั้งใจซื้อहारครั้งกับอีกคนที่ซื้อเสียเป็นการขอโทษ

ตอบกลับมาขนาดนั้นใครละจะกล้าทิ้ง

ความคิดของผมในตอนนั้นเมื่อของเก่ามันไม่ดีแล้ว...เราก็ไม่ควรที่จะเก็บเอาไว้อีก ทิ้งได้ก็ทิ้ง เหมือนกันกับผมและเมฆในตอนนั้น ผมตัดสินใจไปแล้วว่าจะบอกเลิกเมฆ

ส่วนสิศรามก็คงต้องเว้นระยะห่างออกมา ค่อย ๆ ปล่อยให้เวลาเปลี่ยนเราจากเพื่อนสนิทและกลายเป็นเพียงคนแปลกหน้าต่อกันในที่สุด เพราะผมคงไม่สามารถเอ่ยตัดความสัมพันธ์กับเพื่อนที่สนิทกันมาเกือบหกปีได้แน่ ๆ ซึ่งผมก็รู้ว่าในระยะเวลาอีกสามปีไม่นับรวมช่วงเวลาปีหนึ่งที่เหลืออีกน้อยนิดนี้ผมจะสามารถหลีกเลี่ยงการพบหน้าทั้งเมฆและสิศรามได้ไหม

มหา'ลัยนั้นดูเหมือนกว้าง แต่บางทีก็แคบจนน่ากลัว

ผมคิดอยากที่จะชี้ออกไปเรียนที่มหา'ลัยเดียวกันกับที่พ่อเรียน

จบมา แต่ก็ไม่กล้าโทรไปคุยกับพ่อตรงๆ ไม่ใช่ว่าพ่อผมจะห้าม แต่เพราะเกรงใจ เสียทั้งค่าเทอมที่แพงแสนแพง เสียเวลาไปเกือบหนึ่งปีเต็มๆ จะมาชีวิตไปเรียนที่อื่น เริ่มนับหนึ่งใหม่เพราะคนเพียงสองคนมันก็คงไม่ใช่เรื่อง

ไม่อยากจะทำให้พ่อต้องรู้สึกผิดหวังกับผม

“ไปเรียนแล้วหรือน้องรัก” เสียงเอ่ยทักจากพี่พัดเจ้าของหอพัก ดั้งขึ้น พี่พัดเป็นสาวประเภทสองที่ใจดีและสนิทสนมกับผมในระดับหนึ่ง เป็นปกติถ้าหากว่าผมมีเรียนในตอนเช้ายังงี้ก็ต้องเจอพี่พัดออกมายืนรดน้ำต้นไม้ให้บรรดาไม้ดอกที่ชูช่อเบ่งบานอวดโฉมความสวยงามแข่งกัน

ผมเปลี่ยนสีหน้าในตอนที่ยืนขึ้น ยิ้มตอบพี่พัดพร้อมกับเอ่ยทักทายกลับ

“ครับพี่ ยังง่วงๆ อยู่เลย”

“ตาเป็นหมีแพนด้าเลยนะเรา พักผ่อนบ้างนะ วิศวะมันเรียนหนักพี่รู้...แต่การพักผ่อนก็สำคัญนะรัก” ถ้อยคำแฝงไปด้วยความห่วงใยนั้นทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นอย่างบอกไม่ถูก อย่างน้อยมันก็คงเป็นความจริงใจแรกๆ ของวันนี้ที่ผมได้รับ

“ขอบคุณนะครับพี่พัด” เอ่ยบอกไปจากความรู้สึกจริง ๆ

“จ๋า รีบไปเถอะ ขั้บรตดี ๆ นะ”

“ครับ”

คลาสแรกของวันเป็นไปตามที่ผมคาดเดาเอาไว้ว่าตัวเองจะต้องเรียนไม่รู้เรื่องแน่ๆ เพราะดันหลับหลับไปตั้งแต่เข้าคลาสสิบห้านาทีแรก ดีที่วันนี้ผมเลือกจะไปนั่งอยู่เกือบๆ หลังห้อง ด้วยจำนวนคนที่มียะยะอาจารย์ก็เลยไม่ได้จับตามองเท่าไร ผมถึงได้หลับสนิทมาจนกระทั่งหมดเวลาในคลาสแรก ถูกปลุกโดยอันที่มานั่งข้างๆ เป็นเพื่อนผม

“หลับโคตรลึก เมื่อคืนไม่ได้นอนหรอวะ เห็นหลับก่อนพวกกูอีก”

“อือ กูมัวอ่านสรุป กว่าจะได้นอนก็ตึกเลย” ผมเลือกที่จะไม่บอก

หรือเล่าอะไรให้ใครฟัง ยังมีคนรู้เยอะปัญหาก็ก็น่าติดตามไปด้วย อีกอย่าง...อันเองก็ไม่ได้สนิทมากพอที่ผมจะเล่าเรื่องราวชีวิตให้ฟัง อย่างน้อยถ้าผมตัดสินใจจะเล่ามันแปลว่าคนที่ได้ฟังนั้นจะต้องได้รับความไว้วางใจจากผมในระดับหนึ่ง

ซึ่งผมในตอนนี้นั้นยังไม่คิดว่าตัวเองจะไว้วางใจใครได้อีกจริงๆ

อาจจะต้องใช้เวลามากสักพักใหญ่ๆ จนกว่าที่ผมจะประกอบความรู้สึกตัวเองให้คืนกลับมา ถึงตอนนั้นผมคงมีใครสักคนที่เข้ามาให้เชื่อและไว้วางใจได้อีกครั้ง

พอคิดถึงตรงนี้นั้นก็พานึกไปถึงใบหน้าดูดีแฝงไปด้วยความเยือกและความน่ากลัวของใครบางคนที่อยู่คู่เป็นเพื่อนผมเมื่อคืนไม่รู้ว่าไดโนจะตื่นหรือยัง ถ้าหากว่าเขาต้องตื่นไปเรียนสายผมคงรู้สึกแย่และรู้สึกผิดมากแน่ๆ เอาแต่ชวนคุยจนกระทั่งอีกฝ่ายอดหลับอดนอนไปด้วย

ยอมรับว่าผมเหงาและแคว้งคว้างจนอยากจะมีใครสักคนที่พูดคุยด้วย

ไม่ได้มีความคิดว่าอยากจะเลิกกับเมฆด้วยการหาใครมาแทนที่ แต่แค่อยากได้ใครสักคนที่ทำให้ผมไม่รู้สึกว่าตัวเองอยู่ตัวคนเดียว

และไดโนก็คือคนคนนั้น

ตลอดเวลาที่คุยไม่มีถ้อยคำไหนที่สร้างความอึดอัดให้แก่ผมถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะยืนยันและออกตัวแรงว่าชอบผมก็ตาม

ส่วนใหญ่จะเป็นผมที่พิมพ์คุยนั่นนี่ ส่วนไดโนก็จะตอบกลับมาทุกประโยค อาจจะสั้นบ้างห้วนบ้างตามนิสัยแต่ก็ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกแย่ต่างกันถ้าหากว่าเมฆทักมาตอนนี้ ต่อให้รูปประโยคยืดยาว มีถ้อยคำจ้องอนเอาอกเอาใจ ผมก็คงไม่มีความรู้สึกดีใดๆ หลงเหลืออยู่อีกแล้ว แต่มันไม่ได้แปลว่าผมจะชอบไดโนแล้ว

ความรู้สึกผมยังคงเหมือนเดิม

รู้สึกกับเมฆเหมือนเดิม เพียงแต่อยู่ในช่วงเวลาที่ยาวนานๆ ปล่อย

และดึงตัวเองออกมาจากสถานะที่แสนจะอึดอัดและไร้ซึ่งความสำคัญ
แบบนี้

“เฮ้ย! เหมือนอีกแล้ว...รัก!”

“...อ้อ! ได้ยินแล้ว”

“ได้ยินอะไร” อันเล็กคิ้วถาม

“ก็มึงเรียก”

“ถามว่าไปหาอะไรกินกับพวกกูไหม”

อ้าวเหอ...ผมไม่เห็นได้ยินเลย มัวแต่เหม่อคิดเรื่องของเมฆกับ
ครามอยู่นะสิ

“เออ! โทษที ๗ พวกมึงจะไปหาอะไรกินใช่ไหม กูไปด้วย...เมื่อ
เช้ายังไม่ได้กินอะไรเลย” ดิ้นสายบวกกับรีบจะเข้าเรียนให้ทันเวลาก็เลย
ยังไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้า ขึ้นป্লอยให้ท้องว่างอีกคราวนี้คงเรียน
ไม่รู้เรื่องเพราะความหิวแทนแน่ ๆ

“เออ ๆ ตอนนี้อย่างไม่เที่ยง ไปกินโรงอาหารแล้วกันคนไม่เยอะ
ช้เกียจขับรถออกไปข้างนอกด้วย”

ผมพยักหน้าลงเห็นด้วยกับความคิดของอัน ตอนนี้อย่างจะสิบ
โมงกว่านิด ๆ ลงไปตอนนี้น้อยคนก็ยังไม่ว่างเท่าไรที่โรงอาหาร
รสชาติก็ไม่ได้แยอะไร ถึงความหลากหลายจะเทียบกับการออกไป
นั่งกินข้างนอกไม่ได้แต่ก็มีให้เลือกกินพอสมควร

“พวกมึงลงไปก่อน เดี๋ยวกูตามไป” ผมว่าขึ้น สายตาหยุดนิ่งที่
ร่างของใครบางคนหน้าห้อง รอยยิ้มว่าเจ๋งเหมือนปกติของเพื่อนสนิท
ถูกส่งตรงมาที่กลุ่มเพื่อนผม โบกไม้โบกมือทักทายเหมือนปกติ
แสดงออกเหมือนว่าเราไม่ได้มีเรื่องทะเลาะหรือบาดหมางกัน

ทำราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

และมีแค่ผมที่คิดไปเองคนเดียว

“เพื่อนมึงเหอ...คูน ๆ ไซ้คนที่เล่นซีรีส์จรวดปลายฝันนั้นใหม่”
ปึงว่า ผมเห็นท่าทางเจ้าชู้ไม่หยอกจากเพื่อนคนนี้ สายตาที่ส่งไปให้

สีครามพร้อมกับรอยยิ้มที่ดูก็รู้ว่าสนใจไม่น้อย

“พวกมึงดูเธอ” ผมถาม

“กูไม่ได้ดู...มีไอ้ปิ้งนั่นแหละที่ดูอยู่” อันสายหัวปฏีเสธ หันไปมองที่หน้าห้องอีกรอบ “จั้นพวกกูลงไปก่อน มึงจะกินไรอะ เตียวซื่อไว้ให้ ลงไปจะได้กินเลย”

“กะเพราหมูกรอบร้านป้านงค์อะ”

“เออ ๆ รีบลงมานะเว้ย” อันพูดซ้ำอีกครั้งก่อนจะเดินออกจากห้องไปพร้อมปิงกับตุน สีครามไม่ได้สนใจเพื่อนผมเท่าไร สายตาจับจ้องที่ผม ยิ้มกว้างก่อนจะก้าวเข้ามาหายกมือขึ้นมาสวมกอดแขนของผมเหมือนที่ชอบทำประจำ

“จะไปกินข้าวกับพวกนั้นเธอ”

“อือ มึงมีอะไร”

“เมฆมันอยากคุยกับมึง...คงจะจ้อมึงเหมือนเดิมละมั้ง” ครามไหวไหล่ ส่งยิ้มให้ผมไร้ซึ่งความผิดปกติทั้งในสายตาและน้ำเสียง “มึงไม่ต้องไปหามันหรอก ปล่อยมันไว้แบบนั้น...เพื่อนมึงด้วย เราไปหาอะไรกินกันสองคนดีกว่า”

“...” ผมส่งสายตาเรียบเฉยตอบกลับไป “กูจะไปคุยกับเมฆ”

“...”

“เมฆอยู่ไหน”

“ห้องน้ำชายชั้นสาม”

“มึงก็ไปด้วยเลยสิ มันอาจจะป่วนดีสำหรับมึง” ผมว่า

สีครามนิ่งไปก่อนจะยกยิ้มขึ้น

รอยยิ้มที่ผมไม่อยากจะมอง ขยับขาก้าวออกจากห้องตรงไปยังจุดหมายที่มีใครบางคนกำลังรออยู่ หัวใจเต้นรัวกับการตัดสินใจในครั้งนี้ ก่อนบางอย่างอัดแน่นที่คอ ก็กลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ให้ไหลด้วยการหยุดยืนนิ่งขมตาแน่นลึกพักก่อนจะพาตัวเองเดินเข้าไปในห้องน้ำที่มีร่างสูงของเมฆยืนนิ่งอยู่

พอเห็นผมก็รีบยิ้มออกมาทันที

“รัก...มาช้าจัง แต่ไม่เป็นไรหรอก...คือเมฆอยากจะทำอะไรเรื่องเมื่อคืน เมฆรู้ว่าเมฆงี่เง่า เมฆขอโทษนะ...รักไม่โกรธเมฆนะ”

“เมฆ...พอเถอะ หยุดขอโทษในสิ่งที่เมฆไม่เคยรู้สึกผิดจริง ๆ ลักที” ผมเอ๋อขัดขึ้น

“รัก”

ก้าวถอยหลังเมื่อเมฆเดินตรงมาหา ร่างสูงชะงักเมื่อเห็นสิ่งที่ผมแสดงออก ใบหน้าดูดีเริ่มตึงซึ่งขึ้นมาไม่ต่างจากเมื่อคืนตอนที่เราทะเลาะกัน

“รักจะนอกใจเมฆใช่ไหม”

สิ้นคำถามของคนรักผมก็ได้แต่หัวเราะแผ่วเบา น้ำตารินไหลลงมาไม่คิดมาก่อนว่าจะได้ยินคำนี้จากปากเมฆ เรื่องนอกใจอย่าว่าแต่ทำเลย แต่คิดผมยังไม่เคย เชื่อสัจย์ยิ่งกว่าสุนัขที่มันรักเจ้าของเสียอีก ขนาดช่วงหลังไม่มีเวลาให้ การกระทำการแสดงออกหลาย ๆ อย่างก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ผมก็ยังไม่เคยมีความคิดที่จะหาใครมาแทนเมฆ

“...ถ้าเมฆคิดแบบนั้น รักว่าเราเลิกกันเถอะ”

“ไม่! รัก เมฆขอโทษ เมฆไม่ว่าแล้ว...ไม่เลิกนะ เราคบกันมาจะสามปีแล้วนะรัก” เมฆขยับเข้ามาใกล้ผมอีกครั้ง คราวนี้ผมไม่เพียงแค่ว่าก้าวถอยหลัง แต่ยังขยับหนีไปอีกทาง ขบเม้มริมฝีปากตัวเองแน่นยามที่สบกับดวงตาอ่อนหวานคู่นั้น

“...”

“นะรัก เรื่องคราม...เมฆมองครามเป็นแค่เพื่อนจริง ๆ ครามพยายามเข้าหาเมฆ แต่เมฆไม่ได้คิดอะไรกับครามเลย”

“ไม่ได้คิดแต่เอากันนะหรอ...”

“รัก”

“กลัวพูดใหม่ว่าเมฆไม่เคยมีอะไรกับคราม”

“เมฆ เมฆไม่ได้ตั้งใจ...”

“...” ผมหลับตาลงมองพื้น ขยับยิ้มให้แก่สิ่งที่ตัวเองเคยคิดมาตลอด ไม่เคยได้เห็นกับตาแต่มาในวันนี้เมฆเป็นคนพูดออกมาเอง... คำว่าไม่ได้ตั้งใจมันขัดเซยทุกความรู้สึกความเชื่อใจที่ผมสูญเสียไปไม่ได้ เรื่องมันมาถึงขนาดนี้แล้ว จะให้ยกโทษและกลับไปคบกันเหมือนเดิมผมคงทำให้ไม่ได้

“มันเป็นความผิดกรรม”

“หยุดโทษคนนั้นคนนี่เถอะเมฆ รักไม่อย่างพึ่งอะไรแล้ว... ให้เรื่องของเรามันจบแค่นี้เถอะ เลิกกันนะ”

“เมฆบอกว่าไม่เลิกไง!”

ปัง!

“มีคนมา” เสียงกระแทกประตูดังลั่นก่อนที่เมฆจะเข้าถึงตัวผม สายตาก้อนโกรธจับจ้องมาพร้อมกับน้ำตาที่เอ่อล้น ผมเบือนหน้าหนีจากภาพนั้นก่อนจะหันหลังกลับมาดิ่งประตูห้องน้ำให้เปิดออก ไร้ซึ่งผู้คนอย่างที่ฉันคิดว่า

สี่ครามยืนกอดอกพิงอยู่กับกำแพง

ใบหน้าเรียบเฉยหันมามองผมที่ก้าวเท้าออกมา

สบตากันนิ่งก่อนที่รอยยิ้มจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเพื่อน

สนิท

“เลิกกันได้สักที... ขาวดีอย่างที่รักบอกไว้จริง ๆ ด้วย”